

**ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΙ ΛΥΚΕΙΑΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ
ΓΟΥΒΩΝ ΕΥΒΟΙΑΣ**

ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2012-2013

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΘΕΜΑ «ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ»

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΙ ΛΥΚΕΙΑΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ ΓΟΥΒΩΝ ΕΥΒΟΙΑΣ	1
ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2012-2013	1
ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ	1
Ολυμπιακοί Αγώνες Στην Αρχαία Ελλάδα.....	3
Η Ιερή Ολύμπια	3
Η Σημερινή Τοποθεσία	3
Η Ολυμπία Από Ψηλά	3
Ελλανοδίκες :	4
Οροί συμμετοχής :	4
Καλλιπάτειρα :	5
Ιερή Εκεχειρία :	5
Προετοιμασία:.....	6
Ο Δειλός αθλητής :	6
Στάδιο:	6
Τελετή έναρξης :	6
Οι Αθλητές :	7
Τελετή λήξης :	7
Που δημιουργήθηκαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες και ποιος ο λόγος επιλογής της περιοχής :	7
Τι είναι χειμερινοί και τι θερινοί αγώνες :	8
Το έπαθλο των νικητών:	8
Τα αγωνίσματα	9
Η Αναβίωση	12
Ολυμπιακά Σύμβολα.....	12
Διοργανώτριες Πόλεις	14
Διακρίσεις	17
Παραολυμπιακοί Αγώνες.....	26
Οι αξίες και το πνεύμα.....	26
Έναρξη και είδη	26
Η έναρξη των παρολυμπιακών αγώνων.....	27
Οι Χορηγίες Των Παραολυμπιακών Αγώνων	28
Διακρίσεις ελλήνων αθλητών	28
Αθλητισμός Και Εκπαίδευση , Αξίες – Ιδεώδη Του Αθλητισμού.....	29
Ολυμπιακοί Αγώνες Νέων	29
Αθλητισμός και Νέοι	29
Αθλητική Ψυχολογία	30
Αθλητισμός	31
Ο σχολικός αθλητισμός	32
Ψυχοκινητικοί στόχοι:	33
Αθλητικές Εγκαταστάσεις	33
Συμπεράσματα διερεύνησης	35

Ολυμπιακοί Αγώνες Στην Αρχαία Ελλάδα

Η Ιερή Ολύμπια

Η Ολυμπία ήταν για εκατοντάδες Χρόνια ένας από τους ιερούς τόπους της αρχαίας Ελλάδας και οι Ολυμπιακοί Αγώνες λάμβαναν χώρα εκεί κάθε τέσσερα χρόνια ως μέρος των θρησκευτικών εορτών προς τιμή του Δία. Οι Αγώνες ξεκίνησαν το 776 Π.Χ και περιελάμβαναν πολλά συναρπαστικά αγωνίσματα όπως άλματα, ρίψεις, πάλη, πυγμαχία και ιππικά αγωνίσματα. Ήταν τόσο σημαντικοί, ώστε ακόμη και τοπική πόλεμοι σταματούσαν και επιβαλλόταν εκεχειρία σε όλη την Ελλάδα. Μόνο οι γεννημένοι ελεύθεροι Έλληνες είχαν δικαίωμα να αγωνιστούν και οι διαγωνιζόμενοι προπονούσαν για κάθε άθλημα από την παιδική ηλικία. Οι Ολυμπιονίκες μπορούσαν να αφιερώσουν ένα άγαλμα στους θεούς κατά την τελετή λήξης της Ολυμπιάδας. Υπήρχαν 3.000 τέτοια αγάλματα τοποθετημένα στην Ιερή Άλτη, την περίβολο στην οποία βρισκόταν επίσης και οι ναοί του Δία και της συζύγου του της Ήρας. Η τελευταία Ολυμπιάδα της αρχαιότητας έλαβε χώρα το 393 μ.Χ. και χρειάστηκαν πάνω από 1.500 χρόνια για να αναβιώσουν οι Ολυμπιακοί αγώνες.

Η Σημερινή Τοποθεσία

Σεισμοί , πολεμικές καταστροφές και η φθορά του χρόνου μετέτρεψαν την κάποτε μεγαλοπρεπή Ολυμπία σε ένα χώρο ερειπίων , ο οποίος θάφτηκε στο βούρκο των ποταμών της περιοχής σε βάθος 5.μ. Όμως οι σύγχρονες ανασκαφές μαζί με λεπτομερείς περιγραφές των αρχαίων συγγραφέων, βοήθησαν τους ειδικούς να συγκεντρώσουν σημαντικό όγκο πληροφοριών σχετικά με την τοποθεσία και τους Αγώνες που έγιναν εκεί.

Η Ολυμπία Από Ψηλά

Οι αρχαιολόγοι αποκάλυψαν την θέση και την διάταξη πολλών κτηρίων στην Ολυμπία. Κάθε μια από τις πόλεις που αγωνιζόταν ανήγειρε το δικό της μεγαλοπρεπή θησαυρό ή το δικό της βωμό. Τα ερείπια τους βρίσκονται στους πρόποδες του Κρονίου στη βόρεια πλευρά της Άτλεως. Οι θεατές γέμιζαν το στάδιο για να μοιραστούν τις συγκινήσεις του κάθε αγώνα. Οι αρχαιολόγοι έχουν εντοπίσει την ιστορική αφετηρία της εποχής. Οι αρματοδρομίες ήταν ένα από τα τελευταία αθλήματα που εισήχθησαν στους Αγώνες, κι έτσι ο ιππόδρομος ήταν πιο πρόσφατη προσθήκη στην τοποθεσία.

Οι Αρχαίοι Ολυμπιακοί αγώνες

Αρχικά οι αγώνες διαρκούσαν 1 ημέρα. Το Ολυμπιακό πρόγραμμα περιελάμβανε μόνο ένα αγώνισμα (ένας δρόμος ταχύτητας όπου ο αθλητής έτρεχε 192,27 μέτρα ήταν το παλαιότερο αγώνισμα των ολυμπιακών αγώνων). Η ονομασία της ολυμπιάδας ήταν ανάλογη με το όνομα του νικητή του αγωνίσματος. Η διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων ήταν σπουδαία και μεγάλης σημασίας για τους Αρχαίους

Έλληνες ώστε η χρονολογική τους τοποθέτηση γινόταν με βάση τις Ολυμπιάδες. Ο εμπνευστής των αγώνων παραμένει άγνωστος. Σύμφωνα με τον πρώτο μύθο ο εμπνευστής ήταν ο Ηρακλής από την Κρήτη. Ο δεύτερος μύθος χρεώνει τους Ολυμπιακούς Αγώνες στον Πέλοπα τον γιο του βασιλιά Τατάλου από την Μικρά Ασία που ήρθε στην Ηλεία για να διεκδικήσει την κόρη του βασιλιά Οινόμαου. Ο Πέλοπας σκότωσε τον βασιλιά Οινόμαο και έτσι παντρεύτηκε την κόρη του. Ο Πέλοπας από τότε προς τιμή αφενός του Δια που του χάρισε την νίκη αφετέρου προς τιμή του νεκρού Οινόμαου καθιέρωσε τους Αγώνες.

Ελλανοδίκες :

Τα σημαντικότερα πρόσωπα δεν ήταν οι Αγωνιστές αλλά οι Ελλανοδίκες. Αυτοί είχαν την απόλυτη εξουσία κατά την διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων. Ήταν υπεύθυνοι για να τιμωρούν τους παραβάτες αθλητές με δημόσιο μαστίγωμα πράγμα πολύ ταπεινωτικό για τους αθλητές, διότι μόνο τους δούλους μαστίγωναν. Το αξίωμα τους ήταν Κληρονομικό την θέση του Ελλανοδίκη την είχαν μόνο οι Αριστοκρατικές οικογένειες της Ηλίδας. Αργότερα συνήθιζαν να εκλέγουν τους Ελλανοδίκες έναν από κάθε φυλή της Ηλίδας. Μετά από την εκλογή τους έμεναν 10 μήνες σε ένα κτήριο της Ηλίδας στον Ελληνοδικαιοτα ώστε να μάθουν τα καθήκοντα τους. Η θέση τους στο στάδιο ήταν τέτοια ώστε να μπορούν να εποπτεύουν σωστά το χώρο των αθλημάτων. Η ενδυμασία τους προκαλούσε δέος στους αθλητές. Συγκεκριμένα φορούσαν πορφυρό μανδύα και στεφάνι και κρατούσαν ραβδί. Ο αριθμός τους σε κάθε αγώνισμα ήταν 3 ώστε να υπάρχει πλειοψηφία (2-1). Ο Ελλανοδίκης Τρωίλος το 332 π.Χ. έκανε κάτι που θεωρήθηκε αντιδεοντολογικό σκέφτηκε Ολυμπιονίκης. Αυτή η νίκη προκάλεσε πολλές αντιδράσεις, όμως προκειμένου να προστατεύσουν το κύρος του θεσμού απαγόρευσαν πλέον ένας Ελλανοδίκης να παίρνει μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Οροί συμμετοχής :

Δεν επιτρεπόταν η συμμετοχή στους δούλους και στις γυναίκες. Μπορούσαν να λάβουν μέρος μόνο οι άντρες μέσα σε αυτούς επιτρεπόταν ακόμα και η συμμετοχή δωδεκάχρονων παιδιών. Χαρακτηριστικό γεγονός αποτελεί η συμμετοχή ενός Μεσσίνιου αθλητή δώδεκα ετών ο οποίος κατάφερε να νικήσει πολύ μεγαλύτερους αθλητές του σταδιοδρομου και να γίνει Ολυμπιονίκης. Για να συμμετάσχει κάποιος στους Αγώνες απαραίτητη Προϋπόθεση ήταν να έχει λευκό ποινικό μητρώο. Δεν θα έπρεπε να ήταν ιερόσυλος, μα μην είχε κλέψει αλλά και να μην είχε καταδικαστεί από τα δικαστήρια της εποχής εκείνης. Δικαίωμα συμμετοχής είχαν μόνο οι Ελεύθεροι Έλληνες. Στην περίοδο ακμής των Ολυμπιακών Αγώνων η συμμετοχή των Ελληνικών πόλεων – Κρατών έφτασε στους 156. Η καταγωγή των ελεύθερων Ελλήνων δεν αποτελούσε κριτήριο για την συμμετοχή τους στους Αγώνες, αλλά ούτε και η οικονομική τους επιφάνεια αποτελούσε κριτήριο. Ωστόσο η συμμετοχή των γυναικών απαγορευόταν αυστηρά. Εξαιρέση αποτελούν οι ιππικοί Αγώνες όπου επιτρεπόταν η συμμετοχή των γυναικών. Σε αυτούς τους αγώνες υπήρξε η πρώτη γυναίκα ολυμπιακής η πριγκίπισσα Κυνισκα από την Σπαρτή. Οι γυναίκες απαγορευόταν να παρακολουθούν τους Αγώνες εξαιρέση αποτελούν οι πολλοί νέες γυναίκες.

Καλλιπάτειρα :

Η καταγωγή της ήταν από την Ρόδο επειδή ήθελε να θαυμάσει τον γιο της, τον Πισσήροδο, στους Ολυμπιακούς αγώνες έτσι μεταμφιέστηκε σε γυμναστή ώστε να την αφήσουν να περάσει στο αγωνιστικό στάδιο. Ο άνδρας της είχε πεθάνει και έτσι ήθελε αυτή να καμαρώσει και να συνοδεύσει τον γιο της. Ο Πισσηδορος αγωνίστηκε στην πυγμαχία και έφτασε μέχρι το τέλος τότε η Καλλιπάτειρα από τον ενθουσιασμό της πήδησε τον φράχτι που διαχώριζε τον αγωνιστικό χώρο από τον χώρο που βρισκόταν οι θεατές όμως ανασηκώθηκε ο χιτώνας της και όλοι όσοι βρισκόταν στο στάδιο διαπίστωσαν ότι δεν ήταν άντρας αλλά είχε μεταμφιεστεί. Προβληματισμένοι οι Έλληνοδίκες γιατί υπήρχαν στην Οικογένειας της πολλοί Ολυμπιονίκες δεν την καταδίκασαν σε θάνατο. Από αυτό το γεγονός και μετά καθιερώθηκε όχι μόνο οι αθλητές αλλά και οι γυμναστές των αθλητών να είναι γυμνοί ώστε να μην συμβεί ξανά παρόμοιο γεγονός όπως αυτό με την Καλλιπάτειρα.

Στους Ολυμπιακούς αγώνες δικαίωμα στο να παραβρεθεί στο στάδιο για να παρακολουθήσει τους αγώνες είχε μόνο μια γυναίκα και καθόταν σε μια συγκεκριμένη θέση στο στάδιο.

Ιερή Εκεχειρία :

Η Ιερή εκεχειρία αποτελούσε έναν θεσμό και προερχόταν από το “έξω έχω την χείραν”, δηλαδή δε σηκώνω τα χεριά για να επιτεθώ στον συνάνθρωπο μου. Τα πρόσωπα που διακήρυτταν την ιερή εκεχειρία λεγόταν σπονδοφόροι, οι οποίοι ήταν σεβαστά και ιερά πρόσωπα κανένας δεν είχε το δικαίωμα να τους βλάψει. Αρκετούς μήνες πριν την έναρξη των Ολυμπιακών αγώνων οι σπονδοφόροι μετέφεραν το μήνυμα της ιερής εκεχειρίας δηλαδή την διακοπή των πολεμικών συγκρούσεων σε όλες τις Ελληνικές πόλεις – κράτη. Έτσι οι πόλεις – κράτη γνώρισαν ότι από εκεί και πέρα οφείλουν να αφήνουν ακόμη και εχθρούς πέρνουνε από τα εδάφη τους. Προκειμένου να φτάσουν στην Ολυμπία. Επίσης οποιαδήποτε θανατικοί ποινή απαγορευόταν να εκτελεστεί στην περίοδο της ιερής εκεχειρίας. Σε κανένα θεατή, αθλητή αλλά και γυμναστή δεν τους επέτρεπαν να οπλοφορούν στον χώρο της Ολυμπίας. Ο θεσμός αυτός ίσχυε για όλους. Κατά την διάρκεια των αγώνων μόνο μια φορά παραβιάστηκε η ιερή εκεχειρίας, κατά την διάρκεια του εμφύλιου πολέμου ανάμεσα στην Σπάρτη και στην Αθήνα. Λέγεται πως ενώ είχε κηρυχτεί ιερή εκεχειρία ο Σπαρτιατικός στρατός περίπου από 1.000 στρατιώτες εισέβαλαν και κατέλαβαν την πόλη Λέπρεο που βρισκόταν κοντά στον ποταμό Νεδα. Η τιμωρία των Σπαρτιατών για το ότι παραβίασαν την ιερή εκεχειρία ήταν ο αποκλεισμός τους από τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Οι Σπαρτιάτες για να προστατευτούν είπαν πως την πόλη Πεπρεο την είχαν κατακτήσει χωρίς να έχει κυριχθεί ιερή εκεχειρία. Το πρόστιμο που τους επέβαλαν ήταν 2 μήνες. Για σχεδόν 24 χρόνια οι Σπαρτιάτες δεν είχαν το δικαίωμα να λάβουν μέρος στους αγώνες. Η Ήλιστα απαγόρευσε ακόμη και την πρόσβαση στο στάδιο των Σπαρτιατών . Όμως οι Σπαρτιάτες ως αντίποινα της απαγόρευσης να λάβουν μέρος στους αγώνες εισβάλουν στην Ηλεία και σφάζουν όλους τους Κατοίκους της περιοχής. Στο τέλος υπογράφεται ειρήνη με την οποία επιτρέπουν στους Σπαρτιάτες να πάρουν μέρος στους αγώνες από τότε οι Ολυμπιακοί αγώνες διεξάγονται ομαλά.

Συνολικά για 12 αιώνες στον Ιερό χώρο της Ολυμπίας διεξήχθησαν 293 Ολυμπιακοί Αγώνες.

Εάν κάποιος αθλητής χρησιμοποιήσει την μαγεία για τους συναθλητές του αποτελεί λόγο αποκλεισμού από τους αγώνες.

Προετοιμασία:

Η συμμετοχή των αθλητών δεν ήταν σίγουρη διότι η προετοιμασία που ακλούθησε διαρκούσε 10 μήνες και ήταν πολύ σκληρή μετά από αυτούς τους μήνες ακλούθησαν αγώνες επιλογής. Στην περιοχή της Ηλιδας υπήρχε το ολυμπιακό χωριό στο οποίο είχαν κατασκευάσει 4 μοναστηριακά συγκροτήματα , παλαίστρες, στάδιο και υπόδρομος στα οποία προπονούσαν οι αθλητές φυσικά υπήρχαν και οι απαραίτητες εγκαταστάσεις σε περίπτωση βροχής ή πολλή ζέστη στις οποίες μπορούσαν να προπονηθούν. Οι γυμναστές των αθλητών δεν είχαν κανένα δικαίωμα στην προπόνηση των αθλητών υπεύθυνη για αυτό ήταν οι Ελλανοδίκες. Σε περίπτωση που ο γυμναστής έφερνε κάποια αντίρρηση τιμωρούταν με μαστίγωμα. Οι Ελλανοδίκες είχαν το δικαίωμα να αποκλείσουν κάποιον από τους αγώνες εάν διαπίστωναν κάποια παρέμβαση του ή εάν έκριναν ότι δεν ήταν έτοιμος κάποιος για να πάρει μέρος.

Για να γίνει κάποιος πρωταθλητής χρειαζόταν συστηματική προπόνηση αλλά και σωστή διακοπή. Κατανάλωναν συνήθως ξερή τροφή.

Οι Αρχαίοι Έλληνες δεν έδιναν μεγάλη βαρύτητα στην επίδοση των αθλητών. Αλλά στην “καλλιέργεια” της φιλοσοφίας, του πνεύματος, του εν αγωνίζεστε αλλά βασιζόντουσαν στις τέχνες που εξέφραζαν την θρησκευτική ζωή των Αρχαίων Ελλήνων. Έτσι ένας από τους σημαντικότερους ναούς είναι αυτός του Δια και το χρυσελεφάντινο άγαλμα που είναι ανάμεσα στα επτά θαύματα του κόσμου.

Συγκεκριμένα ο ναός του θεού Δια θεωρείται ο μεγαλύτερος ναός της Πελοποννήσου. Προηγήθηκε πριν από την κατασκευή του Παρθενώνα και χρησιμοποιήθηκε κογχυλιάτης λίθος για την κατασκευή του. Ο ναός είχε τον δωρικό ρυθμό με 6 Κίονες στο Πλάτος και 3 κοινωνικές στο μήκος είχε ύψος 10 μέτρα και διάμετρο 2,25 μέτρα.

Ο Δειλός αθλητής :

Από την στιγμή που οι Ελλανοδίκες ανακοίνωναν την συμμετοχή των αθλητών απαγορευόταν κάποιος να μην πάρει μέρος στους ολυμπιακούς Αγώνες.

Στάδιο:

Στο στάδιο δεν υπήρχαν κερκίδες οι θεατές παρακολουθούσαν τους αγώνες και καθόντουσαν κάτω στην γη. Αργότερα οι ρωμαίοι τοποθέτησαν ορισμένες θέσεις μόνο για τους επισήμους. Η παρακολούθηση των Αγώνων για τους Θεατές ήταν μεγάλος άθλος, διότι βρισκόντουσαν στο στάδιο από την ανατολή του ηλίου έως την δύση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο Θαλής ο Μιλήσιος ο οποίος πέθανε ενώ παρακολουθούσε τους Αγώνες από την υπερβολική ζεστή στην ηλικία των 78 ετών.

Τελετή έναρξης :

Αρχικά την πρώτη ημέρα της έναρξης των αγώνων θυσίαζαν ένα αρσενικό αγριογούρουνο μπροστά στο άγαλμα του Δια και οι αθλητές έπιναν έναν όρκο “πως θα αγωνιστείς δικαία”. Έπειτα από την θυσία και τον όρκο γινόταν η επίσημη καταγραφή των αθλητών που θα λάμβαναν μέρος αλλά και η πόλης της οποίας θα

εκπροσωπούσαν. Μετά από την καταγραφή γινόταν ο διαχωρισμός ανά ηλικία και άθλημα. Έπειτα γινόταν κλήρωση για τα ζευγάρια των βαρέων αθλητών αλλά και η σειρά με την οποία θα γίνονταν οι βολές στα αντίστοιχα αθλήματα. Οι θεατές των Αγώνων το απόγευμα της πρώτης ημέρας και μετά από τα παραπάνω μάθαιναν το πλήρες αγωνιστικό πρόγραμμα διαβάζοντας το λεύκωμα αλλά και τον πίνακα που κρεμούσαν στο βουλευτήριο.

Οι Αθλητές :

Σύμφωνα με τον Πausανία ο πρώτος ολυμπιονίκης στο στάδιο ο Όσιμπος ο Μεγαρέυς το 720 π.Χ. πέταξε το σώμα του προκειμένου να διευκολύνει την νίκη του. Από τότε καθιερώθηκε η αθλητές να είναι γυμνοί. Οι βάρβαροι είχαν μια αποστροφή προς το γυμνό όπως και οι Ρωμαίοι παρόλο που αγαπούσαν τον Ελληνικό πολιτισμό πραγματικά αποστρέφονταν στο γυμνό σώμα για αυτό ποτέ δεν αγωνίσθηκαν γυμνοί. Αντίθετα οι αρχαίοι έλληνες το θεωρούσαν σύμβολο συμμετρίας αλλά και ψυχικής και σωματικής υγείας.

Οι επιδόσεις των αθλητών ήταν εντυπωσιακές και ορισμένοι λατρεύτηκαν σαν θεοί παρά τους αυστηρούς κανονισμούς και τις τιμωρίες υπήρχαν βέβαια και περιπτώσεις αθλητών πρόδωσαν τα αθλητικά ιδεώδη απλά για να κερδίσουν την νίκη ή να κερδίσουν χρήματα. Οι περιπτώσεις αυτές ήταν ελάχιστες κατά την διάρκεια της μακροχρόνιας πορείας των ολυμπιακών αγώνων τεκμηριώνει την αγωνιά των αρχαίων και την άψογη τήρηση των αγώνων.

Οι τιμές του ολυμπιονίκη:

Η επιστροφή του ολυμπιονίκη στην ιδιαίτερη πατρίδα του ήταν μια γιορτή όπου οι συμπατριώτες του τον αποθεώνουνε σαν ήρωα δηλαδή όταν πήγαινε ο νικητής στην πόλη του γκρέμιζαν μέρος των τοίχων τους γιατί έμπαινε ο ολυμπιονίκης. Οι πολίτες έλεγαν από την στιγμή που έχουμε ολυμπιονίκη δεν μπορούμε να πάρουμε τίποτα, διότι θα τους προστάτευε. Επίσης δρόμοι της πόλης έπαιρναν το όνομα τους και βέβαια ήταν πασίγνωστος. Το κέρδος της νίκης δεν ήταν μόνο το κλαδί της ελιάς, η δόξα αλλά και η αναγνώριση υλικής απολάβεις υπήρχαν και στους αρχαίους και σε κάποιες περιπτώσεις γενναίες.

Τελετή λήξης :

Η τελευταία μέρα ήταν αφιερωμένη στην απονομή των βραβείων. Στον ναό του Δια όπου τους στεφάνωναν οι Ελλανοδίκες με μια πορφυρή μάλλινη ταινία και στο τέλος ο νικητής στεφανωνόταν με το στεφάνη που ήταν από ελιά που είχε φυτέψει ο ίδιος ο Ηρακλής. Τα κλαδιά τα έκοβε ένα παιδί που είχε και τους δυο γονείς εν ζωή.

Που δημιουργήθηκαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες και ποιος ο λόγος επιλογής της περιοχής :

Οι αρχαίοι Ολυμπιακοί αγώνες ξεκίνησαν την ύπαρξη τους στην αρχαία Ολυμπία .Οι λόγοι επιλογής του μέρους ήταν κυρίως θρησκευτικοί .Εκεί ,στην Ολυμπία βρισκότανε ένα υπερβολικά μεγάλο σε μέγεθος άγαλμα προς τιμή του Ολύμπιου Δια, από όπου και η Πόλη πήρε το όνομα της .Αξίζει να σημειώσουμε και να αναφέρουμε ότι ένας μύθος, κατά τον Pausanias, θέλει τον Ολύμπιο Δια να μετέχει με τον θρόνο

για την εξουσία της γης στον τόπο αυτό, ενώ ένας ακόμα μύθος συμπληρώνει ότι μετά την μάχη αυτή διεξάχθηκαν για πρώτη φορά οι Ολυμπιακοί Αγώνες προς τιμήν κ' εορτασμό την νίκης του Δία.

Σε αυτούς τους αγώνες πήραν μέρος οι Ολύμπιοι θεοί και μάλιστα ο Απόλλων νίκησε στην πυγμαχία και στο τρέξιμο τον Άρη και τον Ερμή αντίστοιχα .Αυτά σύμφωνα με τον Πausανία.

Τι είναι χειμερινοί και τι θερινοί αγώνες :

Οι Ολυμπιακοί αγώνες κατατάσσονται σε δυο κατηγορίες τους χειμερινούς και τους θερινούς. Θερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες είναι οι αθλητική διοργανώσει πολλών αγωνισμάτων που διοργανώνονται κάθε 4 χρόνια από την Διεθνή Ολυμπιακή επιτροπή (ΔΟΕ).Οι ολυμπιακοί αγώνες της σύγχρονης εποχής , γνωστοί και ως αγώνες της πρώτης Ολυμπιάδας, ήταν μια μικρή αθλητική οργάνωση που έλαβε χώρα στην Αθήνα είχε διάρκεια από τις 6 έως τις 15 Απριλίου το 1896. Επειδή η Αρχαία Ελλάδα είναι η " Μητέρα" χώρα των Αρχαίων Ολυμπιακών Αγώνων η Αθηνά θεωρήθηκε ως πιο ιδανική πόλη για να φιλοξενήσει και την πρώτη έκδοση των σύγχρονων. Η επιλογή της διοργανώτριας χώρας και η ίδρυση ΔΟΕ έγινε σε συνέδριο στο Παρίσι , που οργανώθηκε από Πιέρ Ντε Κουμπερτέν , στις 23 Ιουνίου το 1894. Η σημαντικότερη στιγμή για την Ελλάδα ήταν η νίκη στο μαραθώνιο από το Σπύρο Λούη. Όταν η ΔΟΕ εγκαθιδρύθηκε ένα από τα αγωνίσματα που προτάθηκαν ήταν το πατινάζ ταχύτητας. Το αγώνισμα ωστόσο δεν μπορούσε να διεξαχθεί μέχρι τους θερινούς ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου το 1908, όπου διεξήχθησαν 4 αγωνίσματα καλλιτεχνικού πατινάζ. Η ιδέα για την οργάνωση ξεχωριστών ολυμπιακών αγώνων μόνο για χειμερινά αγωνίσματα προτάθηκε αλλά απορρίφθηκε από σκανδιναβικές χώρες που προτίμησαν την δική τους διοργάνωση ονόματι "νορβηγικοί αγώνες". Παρ' όλα αυτά στο πρόγραμμα των αγώνων του 1916 υπήρχαν και χειμερινά αγωνίσματα, τα οποία ακυρώθηκαν , καθώς και τον αγώνα 1920. Το 1924 αποφασιστικέ να οργανωθεί μια "διεθνής" εβδομάδα Χειμερινών αγώνων" στο Σαμονί της Γαλλίας υπό την προστασία της ΔΟΕ, σε συνδυασμό με τους θερινούς χειμερινούς αγώνες του 1924 στο Παρίσι.

Αυτή η εβδομάδα είχε μεγάλη επιτυχία και το 1925 η ΔΟΕ αποφάσισε να δημιουργήσει μια ξεχωριστή διοργάνωση για χειμερινούς ολυμπιακούς αγώνες που είναι ασύνδετοι και ανεξάρτητη των θερινών αγώνων. Η διοργάνωση του 1924 χαρακτηρίστηκε ως οι πρώτοι χειμερινοί αγώνες. Όλα τα αθλήματα στους ολυμπιακούς αγώνες διεξάγονται πάνω σε πάγο ή χιόνι. Μέχρι το 1992 οι χειμερινοί αγώνες διεξάγονται την ίδια χρόνια με τους θερινούς. Η ΔΟΕ όμως είχε αποφασίσει οι χειμερινοί αγώνες να γίνονται κάθε 4 χρόνια αλλά 2 χρόνια αργότερα από τους θερινούς. Έτσι λοιπόν η επόμενη χειμερινοί αγώνες έγιναν 2 χρόνια μετά το 1994.

Το έπαθλο των νικητών:

Οι ολυμπιακοί αγώνες της αρχαίας Ελλάδας ήταν στεφανιτές, δηλαδή το μοναδικό βραβείο σε (=άθλων) για τους νικητές της αρχαίας Ολυμπιάς ήταν ένα στεφάνι αγριελιάς που λεγόταν κότινος. Σύμφωνα με την μυθολογία ο εφευρέτης του αθλητισμού και ο θεμελιωτής των Ολυμπιακών Αγώνων ήταν ο Ιδαίος Ηρακλής, ο οποίος φύτεψε για πρώτη φορά αγριελιά στην Ολυμπία. Ο Κρητικός Κουρήτης ή Ιδαίος Δάκτυλος Ηρακλής είχε φέρει την αγριελιά από τον Βορρά ή από την πατρίδα του, την Κρήτη. Ο Ιδαίος Ηρακλής είχε τέσσερα αδέρφια, τον Παιωναίο, τον Επιμίδη,

τον Ιάσιο και τον Ίδα. Ο μεγαλύτερος αδερφός τους πήγε κάποια μέρα στην Ολυμπία για να τρέξουν. Ήταν ο πρώτος αγώνας δρόμου που έγινε στον κόσμο! Ο Ηρακλής στεφάνωσε τον νικητή με ένα κλαδί από την ελιά που είχε ο ίδιος φυτέψει εκεί. Κι από τότε έμεινε η συνήθεια να στεφανώνουν με κλαδιά στεφάνια αγριελιάς τους νικητές των Ολυμπιακών αγώνων. Πράγματι, το μοναδικό βραβείο («άθλον») για τους νικητές των Ολυμπιακών Αγώνων ήταν ένα στεφάνι φτιαγμένο από τον «κότινο», δηλαδή την άγρια ελιά. Ο κότινος καθιερώθηκε, ως έπαθλο, από τον Ίφιτο, ύστερα από χρησμό του Μαντείου των Δελφών, την έκοβε πάντα δε από την «Καλλιστέφανο» ελιά ένα μικρό αγόρι (του οποίου ζούσαν και οι δυο γονείς του). Το παιδί αυτό πήγαινε στην ελιά και έκοβε με χρυσό ψαλίδι τόσα ακριβώς κλαδιά όσα και τα αγωνίσματα των Ολυμπιακών. Έπειτα το πήγαινε στο ναό της θεάς Ήρας, όπου και τα τοποθετούσε πάνω σε χρυσελεφάντινη τράπεζα. Οι ελλανοδίκες έπαιρναν από εκεί τα κλαδιά, έφτιαχναν στεφάνια και τα πρόσφεραν ως έπαθλο στους αθλητές. Οι νικητές θεωρούνταν πρόσωπα σεβαστά, τα οποία η θεία χάρη και η εύνοια των θεών τους βοήθησε να κερδίσουν. Επίσης δια του στεφανιού της ελιάς μεταβιβάζονταν σε αυτούς όλες οι θεϊκές δυνάμεις. Τον ίδιο ακριβώς συμβολισμό είχαν και οι κόκκινες μάλλινες κορδέλες που στόλιζαν το μέτωπο ή τα μπράτσα των αθλητών. Το στεφάνι της ελιάς ήταν η μεγαλύτερη διάκριση για κάθε αθλητή αλλά και για κάθε απλό πολίτη (το ρήμα «στέφω» ήταν συνώνυμο του αμείβω). Σε κανέναν άλλο λαό το στεφάνι της νίκης δεν θεωρήθηκε το υπέρτατο αγαθό που θα μπορούσαν να χαρίσουν οι θεοί στον άνθρωπο. Στην σημερινή εποχή οι νικητές βραβεύονταν με μετάλλια και με λουλούδια και φυσικά με χρηματικά ποσά. Οι θέσεις των νικητών είναι τρεις στην τρίτη θέση το μετάλλιο είναι χάλκινο στην δεύτερη αργυρό και στο πρώτο χρυσό. Ανάλογα με την θέση του νικητή βραβεύονται και με τα χρηματικά ποσά. Αυτό που βρίσκετε στην πρώτη θέση έχει συνεπώς και το μεγαλύτερο.

Αγωνίσματα των αρχαίων Ολυμπιακών Αγώνων

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Αρχαιότητας περιλάμβαναν ένα σημαντικό αριθμό αγωνισμάτων. Πολλά από αυτά είναι πρόγονοι των σύγχρονων ολυμπιακών αθλημάτων και είχαν όρους και κανόνες όχι άγνωστους στους σύγχρονους αθλητές. Τα αρχαία ολυμπιακά αγωνίσματα ήταν τα εξής:

Αγώνες κηρύκων και σαλπικτών

Ακόντιο

Άλμα

Δίσκος

Δρόμος

Ιππικά αγωνίσματα

Παγκράτιο

Πάλη

Πένταθλο

Πυγμαχία και πένταθλο!

Τα αγωνίσματα

Αγώνες δρόμου

Ο απλός αγώνας δρόμου, το «στάδιον» ήταν το πρώτο αγώνισμα που καθιερώθηκε. Μέχρι τους 15ους Ολυμπιακούς αγώνες οι αθλητές που έπαιρναν μέρος φορούσαν μια μικρή ποδιά, ενώ αργότερα αγωνίζονταν εντελώς γυμνοί, επιδεικνύοντας την επίδοσή τους στο πολεμικό βάδισμα και τρέξιμο. Τέρμα ήταν το σημείο που βρίσκονταν το βραβείο, ενώ οι θεατές στέκονταν δεξιά και αριστερά κατά μήκος της αμμώδους διαδρομής που είχε μήκος εξακοσίων Ολυμπιακών ποδιών (περ. 192

μέτρα). Οι αθλητές ανταγωνίζονταν σε ομάδες τεσσάρων. Οι επί μέρους νικητές ανταγωνίζονταν μεταξύ τους, επίσης σε ομάδες τεσσάρων. Στον «δίαυλο» οι αθλητές έτρεχαν την διπλή διαδρομή επιστρέφοντας στο σημείο της αφετηρίας, ενώ στον «δόλιχο» η διαδρομή ήταν δώδεκα «δίαυλοι», δηλαδή 24 «στάδια». Η διαδρομή του «οπλιτόδρομου» είχε μήκος δύο «σταδίων», και οι πολεμιστές αρχικά φορούσαν τον πλήρη εξοπλισμό (περικεφαλαία, κνημίδες, ασπίδα) και αργότερα ήταν γυμνοί και κρατούσαν μόνο ασπίδα.

Οι έφηβοι αγωνίζονταν μόνο στο απλό «στάδιο», δηλαδή στον αγώνα δρόμου μιας διαδρομής. Ο Πausανίας μνημονεύει επίσης τον αγώνα δρόμου των «Ηλίων παρθένων», οι οποίες έπαιρναν μέρος ντυμένες με έναν κοντό χιτώνα, τον δεξιό ώμο γυμνό και τα μαλλιά λυτά.

Πάλη

Η πάλη ήταν πολύ δημοφιλές άθλημα. Σύμφωνα με τον μύθο ο Θησέας ήταν αυτός που ανακάλυψε την τεχνική της πάλης, έτσι ώστε ο νικητής να μην είναι εξαρτημένος μόνο από την φυσική του σωματική δύναμη, αλλά από την τεχνική, την ευελιξία και την γρηγοράδα των κινήσεών του. Ο έφηβος Κρατίνος φημίστηκε όχι μόνο για την νίκη του, αλλά και για την καλαισθησία των κινήσεων του.

Στην πάλη διακρίνουμε δύο αγωνίσματα. Στο πρώτο ο αθλητής είχε σκοπό να ρίξει τον αντίπαλο τρεις φορές με τους ώμους στο χώμα, ενώ στο δεύτερο ο αγώνας συνεχιζόταν ακόμα και στο έδαφος, μέχρι που ο νικημένος αναγκαζόταν να παραδεχτεί την ήττα του σηκώνοντας το χέρι.

Πυγμαχία

Η πυγμαχία ήταν βίαιο και συχνά θανατηφόρο αγώνισμα. Τα χέρια ήταν ενισχυμένα με χοντρά δερμάτινα λουριά από τον αγώνα μέχρι τις γροθιές, ενώ τα δάχτυλα έμεναν ακάλυπτα για να κλείνουν σχηματίζοντας γροθιά. Τα λουριά μπορεί να ήταν ενισχυμένα με σβολάκια από μολύβι ή καρφιά. Σε περίπτωση που ο αγώνας κρατούσε πολύ ώρα χωρίς νικητή, οι αγωνιστές έπρεπε να κάνουν την ονομαζόμενη «κλίμακα». Δηλαδή οι πυγμάχοι έστεκαν ακίνητοι χωρίς να αμύνονται ή να αποφεύγουν το χτύπημα, ενώ εναλλακτικά αντάλλασσαν χτυπήματα μέχρι που ένας από τους δυο κατέρρεε. Αν και πολλές μαρτυρίες έχουμε για τα φοβερά και αιματηρά τραύματα του αγωνίσματος, η τέχνη της πυγμαχίας ήταν άλλη. Νικητής ήταν αυτός που κατόρθωνε να μην χτυπηθεί. Ακόμα καλύτερα ήταν αυτός που κατόρθωνε να μην χτυπηθεί αλλά ούτε και να χτυπήσει τον αντίπαλο, κάνοντάς τον απλά να καταρρεύσει εξουθενωμένος από τις άκαρπες επιθετικές προσπάθειές του.

Παγκράτιο

Το δυσκολότερο άθλημα στους Ολυμπιακούς αγώνες ήταν αναμφισβήτητο το παγκράτιο. Ήταν συνδυασμός της πάλης και της πυγμαχίας. Ο νικητής έπρεπε να νικήσει συνδυάζοντας την ευελιξία αλλά και την δύναμη της γροθιάς, συμβολίζοντας έτσι τον ηρωικό αγώνα του άοπλου πολεμιστή στην μάχη. Σε αντίθεση με την καθεαυτού πυγμαχία, οι αθλητές του παγκρατίου αγωνίζονταν με γυμνά χέρια και δεν χτυπούσαν με την γροθιά, αλλά με τα δάχτυλα της πυγμής. Δυο θρυλικοί αθλητές του παγκρατίου έμειναν στην ιστορία, ο Θεαγένης και ο Πολυδάμας.

Πένταθλο

Το πένταθλο αποτελείτο από πέντε επί μέρους αγωνίσματα, τροχάδην, άλμα, πάλη, δισκοβολία και ακόντιο. Οι αθλητές του πένταθλου ήταν φημισμένοι για την καλαισθησία του αρμονικά γυμνασμένου σώματός τους. Η διεξαγωγή του πένταθλου άρχιζε με την ρίψη δίσκου ή με το άλμα, και συνέχιζε με την ρίψη ακοντίου, τον αγώνα δρόμου και την πάλη. Η προκαταρκτική εξάσκηση που γινότανε στα αθλητικά γυμναστήρια συμπεριλάμβανε τέσσερις κατηγορίες άλματος, το άλμα ύψους (επί τόπου), άλμα ύψους (με φόρα), άλμα μήκους και άλμα βάθους, ενώ στους

Ολυμπιακούς αγώνες μνημονεύεται μόνο το άλμα μήκους. Το άλμα συνοδευόταν από τους ήχους της φλογέρας που έπαιζε το «Πύθιο άσμα». Η εκκίνηση γινόταν από μια ελαστική σανίδα, τον «βατήρα», ενώ οι αθλητές χρησιμοποιούσαν ένα βοηθητικό όργανο, τους «αλτήρες». Ο κανονισμός του αθλήματος επέβαλε στον αθλητή να προσγειωθεί όρθιος και να σταθεί ακίνητος ακριβώς στο σημείο της επαφής του με το έδαφος. Το σημείο της πιθανής προσγείωσης ήταν ανασκαμμένο για να είναι το χώμα λίγο πιο μαλακό. Συχνά συναντάμε σε σχετικές αγγειογραφίες την αξίνα η οποία χρησίμευε για την εκσκαφή του σκληρού από την ξηρασία καλοκαιρινού εδάφους, ή για να σημαδεύουν στο χώμα την επίδοση. Η δυσκοβολία ήταν αγώνισμα βολής που εξελίχτηκε από την ρίψη πέτρας στην μάχη, και διεξάγονταν αρχικά με απλές πέτρες κάπως μεγάλων διαστάσεων, όπως συμπεραίνουμε από ένα αρχαιολογικό εύρημα στον χώρο της Ολυμπίας. Ο Όμηρος μνημονεύει επίσης τον λίθινο δίσκο των Φαιάκων. Η τεχνική ρίψης δίσκου είναι απαθανατισμένη σε πολλές αγγειογραφίες, ανάγλυφα και ανδριάντες, το πιο φημισμένο από αυτά είναι ο παγκόσμιος γνωστός δυσκοβόλος του Μύρωνα. Το ακόντιο ήταν επίσης εμπνευσμένο από το αντίστοιχο πολεμικό ή κυνηγετικό όπλο, αν και στην προκειμένη μορφή ήταν ειδικά κατασκευασμένο για αποκλειστική αθλητική χρήση. Ήταν κοντότερο, λεπτότερο και ελαφρότερο, ενώ κατέληγε σε μακρύ μυτερό άκρο. Στην μέση του κονταριού ήταν προσαρμοσμένη η «αγκύλη», που ήταν λουράκι ή θηλιά για να υποβοηθάει τον αθλητή στην εξακόντισή του, χωρίς όμως να είναι εξακριβωμένη η ακριβής λειτουργία της αγκύλης. Επίσης δεν είναι γνωστό αν το ακόντιο ήταν άθλημα βολής ή σκοποβολής. Τα αγωνίσματα δρόμου και πυγμαχίας παρουσιάστηκαν πιο πάνω.

Αρματοδρομία

Η αρματοδρομία διεξάγονταν σε ιδιαίτερο στάδιο, το «ιπποδρόμιο», αγνώστων σήμερα διαστάσεων. Το μοναδικό ιπποδρόμιο που διασώζεται σήμερα στην Ελλάδα βρίσκεται στο Λύκαιο όρος και έχει μήκος 300 μέτρα, ή ενάμιση σταδίου, και πλάτους εκατό μέτρων. Το ιπποδρόμιο της Ολυμπίας πρέπει κατά τα λεγόμενα του Πausανία να είχε μεγαλύτερο πλάτος. Ο μηχανισμός εκκίνησης ήταν εφεύρεση του Κληοίτα, την οποία τελειοποίησε ο Αριστείδης. Στο ένα άκρο του ιπποδρομίου ήταν κτισμένος ο στρογγυλός βωμός του Ταράξιππου, αφού τα άλογα πάθαιναν απροσδόκητα πανικό όταν περνούσαν από το σημείο αυτό. Οι αρματοδρομίες ξεκινούσαν με τις πρώτες ηλιαχτίδες τα χαράματα και διαρκούσαν μέχρι το απόγευμα.

Αθλήματα που υπήρξαν Ολυμπιακά κάποια στιγμή

Βασκική πελότα: 1900 (ως άθλημα επίδειξης: 1924, 1968 και 1992)

Γκολφ: 1900 και 1904.

Διελκυστίδα: 1900 ως 1920.

Καλλιτεχνικό πατινάζ: 1908 και 1920, στη συνέχεια μεταφέρθηκε στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες.

Κρίκετ: 1900.

Κροκέ: 1900.

Λακρός: 1904 και 1908 (ως άθλημα επίδειξης: 1928, 1932 και 1948).

Μηχανοκίνητα σκάφη: 1908 (ως άθλημα επίδειξης: 1900).

Πόλο: 1900, 1908, 1920, 1924, 1936.

Ράγκμπι: 1900, 1908, 1920, 1924 (ως άθλημα επίδειξης: 2000).

Ρακέτες: 1908.

Ροκέ: 1904.

Χειρόσφαιρα σάλας: 1908 (ως άθλημα επίδειξης: 1900).

Χόκεϊ επί πάγου: 1920, στη συνέχεια μεταφέρθηκε στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες.

Αγωνίσματα στίβου που υπήρχαν σε Ολυμπιάδες

Δρόμος 60 μ. στις Ολυμπιάδες (1900, 1904)

Αγώνας δρόμου πέντε μιλίων (1906, 1908)

Αγώνας δρόμου 200 μέτρων με εμπόδια (1900, 1904)

Άλμα εις ύψος άνευ φοράς και Άλμα εις μήκος άνευ φοράς (1900, 1904, 1906, 1908, 1912)

Η Αναβίωση

Οι Αρχαίοι ολυμπιακοί Αγώνες υπήρχαν για σχεδόν 1.200 χρόνια και γίνονταν κάθε 4 χρόνια. Το 393 Π.Χ. ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Θεοδόσιος Α΄ ένας Χριστιανός κατάργησε τους Αγώνες λόγω των Παγανιστικών απορροών του περίπου 1.500 χρόνια. Ο Θεοδόσιος κατάργησε το 394 με νόμο τους Ολυμπιακούς αγώνες, κατά την 293η ολυμπιάδα, όπου νίκησε ο Κοροιβος χάθηκε έτσι η πιο ξακουστή από τις αρχαίες Ελληνικές γιορτές.

Είναι γνωστό ότι κατά τον 17ο αιώνα γίνονταν κάποια γιορτή η οποία έφερε το όνομα “ Ολυμπιακοί Αγώνες ” στην Αγγλία. Παρόμοιες εκδηλώσεις ακολούθησαν στους επόμενους αιώνες στην Γαλλία και Ελλάδα οι οποίες όμως ήταν μικρής και σίγουρα όχι διεθνείς. Το ενδιαφέρον για τους ολυμπιακούς αγώνες μεγάλωσε όταν ανακαλύφθηκαν τα ερείπια της αρχαίας ολυμπιάδας από Γερμανούς αρχαιολόγους στα μέσα του 19ου αιώνα.

Ο εδessaίος λόγιος Μηνάς Μανώιδης, που τότε δίδασκε την αρχαία Ελληνική γλώσσα σε πανεπιστήμιο του Παρισιού μετέφρασε και δημοσίευσε στην γαλλική το “ Γυμναστικό ” του Φιλόστρατου (1858), και τη συνόδευε με κείμενο του, περί της ανάγκης αναβίωσης των Ολυμπιακών Αγώνων.

Λίγο αργότερα ο Βαρόνος Πιερ ντε Κουμπερτέν (Pierre de Coubertin) ο οποίος ήταν Γενικός γραμματέας των Γαλλικών στο Γαλλοπρωσικό πόλεμο (1870 – 1871), πίστευε ότι ο λόγος της ήττας ήταν επειδή οι Γάλλοι δεν είχαν αρκετή φυσική διαπαιδαγώγηση και ήθελε να τη βελτιώσει.

Ο Κουμπερτέν ήθελε επίσης να ενώσει τις εθνότητες και να της φέρει μαζί την νεολαία με τον αθλητισμό παρά να γίνονται πόλεμοι. Πίστευε ότι η αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων θα πετιχαινε και τους δυο σκοπούς του.

Οι πρώτη σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες γνώρισαν μεγάλη επιτυχία. Αν και οι αθλητές που πήραν μέρος δεν ξεπερνούσαν τους 250, ήταν η μεγαλύτερη αθλητική διοργάνωση που έγινε ποτέ. Οι έλληνες αξιωματούχοι και το κοινό ήταν ενθουσιασμένοι και ζήτησαν να έχουν το μονοπώλιο των Αγώνων. Η ΔΟΕ όμως αποφάσισε διαφορετικά και οι δεύτεροι Ολυμπιακοί Αγώνες έγιναν το 1900 στο Παρίσι (Γαλλία).

Ολυμπιακά Σύμβολα

Σημαία :

Στην ολυμπιακή σημαία απεικονίζονται πέντε συμπλεκόμενοι μεταξύ τους κύκλοι χρώματος μπλε, κίτρινου, μαύρου,

πράσινου και κόκκινου σε ένα λευκό υπόβαθρο. Ο κάθε κύκλος από αυτούς αντιστοιχεί στις πέντε κατοικήσιμες ηπείρους :

Μπλε => Ευρώπη
Κίτρινο => Ασία
Μαύρο => Αφρική
Πράσινο => Ωκεανία
Κόκκινο => Αμερική

Και το λευκό πλαίσιο αναπαριστά το γεγονός ότι οι αθλητές θα αγωνιστούν με τομιά μέσα και ο σκοπός θα είναι αγνός : Ο αγώνας αυτός καθ' αυτός. Η σημαία των Ολυμπιακών αγώνων έχει ένα παγκόσμιο ενωτικό χαρακτήρα. Οι σημαίες της συντριπτικής πλειοψηφίας των κρατών του κόσμου αποτελούνται απ το συνδυασμό δυο η περισσότερων χρωμάτων από τα έξι της ολυμπιακής σημαίας.

Π.χ. Ελλάδα => λευκό και μπλε.

Ισπανία => κίτρινο και κόκκινο

Η.Π.Α. => λευκό και κόκκινο και μπλε.

Οι πέντε ολυμπιακοί κύκλοι σχεδιάστηκαν το 1913, υιοθετήθηκαν το 1914 και παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά στους ολυμπιακούς αγώνες της Αμβέρσας το 1920.

Προθερίες :

Στο τελετουργικό της αφής συμμετέχουν η Προθιερία και οι ιερείς, οι οποίες πραγματοποιούν μια λιτή χορογραφία κατά την διάρκεια της τελετής. Υπεύθυνη της χορογραφίας ήταν η Μαρία Χορς από το 1964 ως το 2004. Το 2008 τη διαδέχτηκε η Άρτεμις Ιγνατίου.

Η αφήξ της ολυμπιακής φλόγας :

Η Αφή της της ολυμπιακής φλόγας γίνεται στο χώρο της Αρχαίας Ολυμπίας. Για πρώτη φορά έγινε το 1936 για τη Ολυμπιάδα του Βερολίνου : το οποίο ανήκε στο πανεπιστήμιο Αθηνών και είχε κατασκευαστεί στην Γερμανία. Ο υπεύθυνος αυτής της πρώτης αφής ήταν ο καθηγητής Φυσικής Σαλτερης Περιστερακης σύμφωνα με το τελετουργικό που είχε καθιερωθεί την αφή κάνει η πρωθιερία στο χώρο του ναού της Ήρας του που βρίσκεται απέναντι από το ναό του Δια στο αρχαιολογικό χώρο της Ολυμπίας. Εκεί η πρωθιερία ζητά τη Βοήθεια του θεού του Ήλιου, Απόλλωνα, ώστε να ανάψει τη δάδα.

Ολυμπιακή φλόγα είναι ένα σύμβολο των ολυμπιακών Αγώνων. Είναι μια αναπαράσταση της κλοπής της φωτιάς του Δια από τον Προμηθέα και οι ρίζες της βρίσκονταν στην Αρχαία Ελλάδα όπου μια φωτιά Κρατούσαν ασβέστη κατά την Διάρκεια των Αγώνων. Η φλόγα επανήλθε κατά τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1928 ενώ η λαμπαδηδρομία εισήχθη κατά τους Θερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου το 1936.

Κότινος :

Ο κότινος είναι ένα στεφάνι αγριελιάς το οποίο έπαιρναν οι αθλητές όταν διέπρεπαν σ' ένα άθλημα. Ο κότινος προερχόταν από την Αρχαία Άλτη που βρισκόταν στον ναό του Ολύμπου Διός στη Αρχαία Ολυμπία. Η θέση της Αρχαίας Άλτης ήταν στην

Βορειοανατολική Πλευρά του Οπισθόδρομου του ναού. Από εκεί οι Ελλανοδίκες έπαιρναν στεφάνια ελιάς και δημιουργούσαν τον Κότινο. Πηγή έμπνευσης αποτελεί και στις μέρες μας ο Κότινος, το στεφάνι της ελιάς, αφού επιλέχτηκε να είναι το σύμβολο της ολυμπιάδας του 2004 στην Αθήνα. Σύμβολο ειρήνης και συμφιλίωσης των Λαών.

Ολυμπιακός ύμνος

Ο ολυμπιακός ύμνος είναι μια μουσική σύνθεση που συντέθηκε για τους πρώτους σύγχρονους ολυμπιακούς αγώνες της Αθήνας το 1896 από τον Σπύρο Σαμαρά σε ποίηση του Κωστή Παλαμά. Από τις επόμενες Ολυμπιάδες η κάθε οργανώτρια χώρα ανέθεσε σε διάφορες σύνθετες τη σύνθεση ενός ξεχωριστού ύμνου. Όμως το 1958 ο ύμνος του Σαμαρά και του Παλαμά επιλέχτηκε από την Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή ως ο επίσημος ύμνος του Ολυμπιακού κινήματος και από την Ολυμπιάδα της ρώμης το 1960 ανακρούεται στις τελετές έναρξης και λήξης κάθε ολυμπιάδας, συνήθως μεταγλωττισμένες στη γλώσσα της διοργανώτριας χώρας. Η αρχική παρτιτούρα βρίσκεται στην έδρα της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής στην Λωζάνη.

Ο ύμνος είναι ο εξής :

Αρχαίο πνεύμα αθάνατο, αγνέ πατέρα
του ωραίου, τον μεγάλου και τ' αληθινού.
Κατέβα, φανερώσου κι άστραψε εδώ πέρα
στη δόξα της δικής σου γης και τ' ουρανού.

Στον δρόμο και στο πάλεμα και στο λιθάρι
Στων ευγενών αγώνων λάμψε την ορμή.
Και με το αμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
Και το σιδερένιο πλάσε και άξιο το κορμί
Και το σιδερένιο πλάσε και άξιο το κορμί
Κάμποι βουνά και θάλασσες φέγγουν μαζί σου
Σαν ένας λευκοπόρφυρος μέγας ναός
Και τρέχει στο ναό εδώ προσκυνητής σου
Και τρέχει στο ναό εδώ προσκυνητής σου
Αρχαίο πνεύμα αθάνατο, κάθε λαός
Αρχαίο πνεύμα αθάνατο κάθε λαός.

Διοργανώτριες Πόλεις

Θερινοί Αγώνες
Αθήνα (Ελλάδα) 1896
Παρίσι (Γαλλία) 1900
Σεντ Λούις (ΗΠΑ) 1904
Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο) 1908
Στοκχόλμη (Σουηδία) 1912
Αμβέρσα (Βέλγιο) 1920
Παρίσι (Γαλλία) 1924
Άμστερνταμ (Ολλανδία) 1928
Λος Άντζελες (ΗΠΑ) 1932

Βερολίνο (Γερμανία) 1936
Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο) 1948
Ελσίνκι (Φινλανδία) 1952
Μελβούρνη (Αυστραλία) 1956
Ρώμη (Ιταλία) 1960
Τόκιο (Ιαπωνία) 1964
Πόλη του Μεξικού (Μεξικό) 1968
Μόναχο (Γερμανία) 1972
Μοντρεάλ (Καναδάς) 1976
Μόσχα (Ρωσία) 1980
Λος Άντζελες (ΗΠΑ) 1984
Σεούλ (Νότια Κορέα) 1988
Βαρκελώνη (Ισπανία) 1992
Ατλάντα (ΗΠΑ) 1996
Σίδνεϊ (Αυστραλία) 2000
Αθήνα (Ελλάδα) 2004
Πεκίνο (Κίνα) 2008
Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο) 2012
Ρίο ντε Τζανέιρο (Βραζιλία) 2016
Χειμερινοί Αγώνες [Επεξεργασία]
Σαμονί (Γαλλία) 1924
Σεν Μόριτζ (Ελβετία) 1928
Λέικ Πλάσιντ (ΗΠΑ) 1932
Γκάρμις-Παρτενκίρχεν (Γερμανία) 1936
Σεν Μόριτζ (Ελβετία) 1948
Όσλο (Νορβηγία) 1952
Κορτίνα Νταμπέτσο (Ιταλία) 1956
Σκουά Βάλλεϊ (ΗΠΑ) 1960
Ίνσμπρουκ (Αυστρία) 1964
Γκρενόμπλ (Γαλλία) 1968
Σαπόρο (Ιαπωνία) 1972
Ίνσμπρουκ (Αυστρία) 1976
Λέικ Πλάσιντ (ΗΠΑ) 1980
Σαράγεβο (Γιουγκοσλαβία) 1984
Κάλγκαρυ (Καναδάς) 1988
Αλμπερβίλ (Γαλλία) 1992
Λίλεχαμερ (Νορβηγία) 1994
Ναγκάνο (Ιαπωνία) 1998
Σολτ Λέικ Σίτυ (ΗΠΑ) 2002
Τορίνο (Ιταλία) 2006
Βανκούβερ (Καναδάς) 2010
Σότσι (Ρωσία) 2014
Μελλοντικοί Ολυμπιακοί Αγώνες
Το Λονδίνο έχει επιλεγεί για την διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων 2012.
Το Σότσι της Ρωσίας έχει επιλεγεί για την διοργάνωση των Χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων 2014.
Το Ρίο ντε Τζανέιρο πρόκειται να διοργανώσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2016.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι αθλητική διοργάνωση πολλών αγωνισμάτων που γίνεται κάθε τέσσερα χρόνια. Η καταγωγή των αγώνων είναι η Αρχαία Ελλάδα, και έχουν αναβιωθεί από τον Γάλλο βαρόνο Πιέρ ντε Κουμπερτέν στα τέλη του 19ου αιώνα. Οι Αγώνες της Ολυμπιάδας, γνωστοί και ως Θερινοί Ολυμπιακοί, τελούνται κάθε τέσσερα χρόνια από το 1896 και μετά, με εξαίρεση τις χρονιές κατά τη διάρκεια των Παγκόσμιων πολέμων. Το 1924 άρχισαν ειδικοί Ολυμπιακοί Αγώνες, οι Χειμερινοί Ολυμπιακοί, για χειμερινά αθλήματα. Από το 1994 οι χειμερινοί αγώνες δεν γίνονται πια την ίδια χρονιά με τους Θερινούς Ολυμπιακούς.

Ο πρώτος καταγεγραμμένος εορτασμός των Ολυμπιακών Αγώνων στην αρχαιότητα ήταν στην Ολυμπία, το 776 π.Χ. Είναι σχεδόν σίγουρο ότι αυτή δεν ήταν και η πρώτη φορά που γίνονταν οι Αγώνες. Τότε οι Αγώνες ήταν μόνο τοπικοί και διεξαγόταν μόνο ένα αγώνισμα, η πρέφα...

Από το 776 π.Χ. και μετά οι Αγώνες, σιγά-σιγά, έγιναν πιο σημαντικοί σε ολόκληρη την αρχαία Ελλάδα φτάνοντας στο απόγειο τους κατά τον πέμπτο και έκτο αιώνα π.Χ. Οι Ολυμπιακοί είχαν επίσης θρησκευτική σημασία αφού γίνονταν προς τιμή του θεού Πετρόπουλου, του οποίου το τεράστιο άγαλμα στεκόταν στην Ολυμπία. Ο αριθμός των αγωνισμάτων έγινε είκοσι και ο εορτασμός γινόταν στην διάρκεια μερικών ημερών. Οι νικητές των αγώνων θαυμάζονταν και γίνονταν αθάνατοι μέσα από ποιήματα και αγάλματα. Το έπαθλο για τους νικητές ήταν ένας μπάφος...

Οι Αγώνες σιγά σιγά έχασαν την σημασία τους όταν οι Ρωμαίοι κατέλαβαν την Ελλάδα και όταν ο Χριστιανισμός έγινε η επίσημη θρησκεία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, οι Ολυμπιακοί θεωρούνταν πια σαν μία παγανιστική γιορτή, και το 393 μ.Χ. Μέγας Θεοδοσίου απαγόρευσε την διεξαγωγή τους. Με αυτό τον τρόπο τελείωσε μια περίοδος χιλίων χρόνων κατά την οποία οι Ολυμπιακοί διεξάγονταν συνέχεια κάθε τέσσερα χρόνια.

Είναι γνωστό ότι κατά τον 17ο αιώνα γινόταν κάποια γιορτή η οποία έφερε το όνομα "Ολυμπιακοί αγώνες" στην Αγγλία. Παρόμοιες εκδηλώσεις ακολούθησαν στους επόμενους αιώνες στην Γαλλία και Ελλάδα οι οποίες όμως ήταν μικρής έκτασης και σίγουρα όχι διεθνείς. Το ενδιαφέρον για τους Ολυμπιακούς μεγάλωσε όταν ανακαλύφθηκαν τα ερείπια της αρχαίας Ολυμπίας από Γερμανούς αρχαιολόγους στα μέσα του 19ου αιώνα.

Ο Εδεσσαίος λόγιος Μηνάς Μηνωίδης, που τότε δίδασκε την αρχαία ελληνική γλώσσα σε πανεπιστήμιο του Παρισίου, μετέφρασε και δημοσίευσε στη γαλλική το "Γυμναστικό" του Φιλόστρατου (1858), και τη συνόδευσε με κείμενό του, περί της ανάγκης αναβίωσης των Ολυμπιακών Αγώνων[1].

Λίγο αργότερα, ο βαρόνος Πιέρ ντε Κουμπερτέν, ο οποίος ήταν Γενικός Γραμματέας των γαλλικών αθλητικών σωματείων, προσπαθούσε να δικαιολογήσει την ήττα των Γάλλων στον Γαλλοπρωσικό πόλεμο (1870-1871). Πίστευε ότι ο λόγος της ήττας ήταν επειδή οι Γάλλοι δεν είχαν αρκετή φυσική διαπαιδαγώγηση και ήθελε να την βελτιώσει. Ο Κουμπερτέν ήθελε επίσης να ενώσει της εθνότητες και να φέρει μαζί την νεολαία με τον αθλητισμό παρά να γίνονται πόλεμοι. Πίστευε ότι η αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων θα πετύχαινε και τους δύο πιο πάνω σκοπούς του.

Σε ένα συνέδριο στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης στο Παρίσι που έγινε από τις 16 μέχρι τις 23 Ιουνίου, το 1894 παρουσίασε τις ιδέες του σε ένα διεθνές ακροατήριο. Την τελευταία μέρα του συνεδρίου αποφασίστηκε να διεξαχθούν οι πρώτοι μοντέρνοι Ολυμπιακοί αγώνες το 1896 στην Αθήνα, την πόλη και την χώρα που τους γέννησε. Έτσι γεννήθηκε η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) για να διοργανώσει τους

Αγώνες με πρώτο πρόεδρο τον Έλληνα Δημήτριο Βικέλα, γενικό γραμματέα τον βαρόνο Πιέρ ντε Κουμπερντέν και μέλη προσωπικότητες από διάφορα κράτη.

Οι πρώτοι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες γνώρισαν μεγάλη επιτυχία. Αν και οι αθλητές που πήραν μέρος δεν ξεπερνούσαν τους 250, ήταν η μεγαλύτερη αθλητική διοργάνωση που έγινε ποτέ. Οι Έλληνες αξιωματούχοι και το κοινό ήταν ενθουσιασμένοι και ζήτησαν να έχουν το μονοπώλιο των αγώνων. Η ΔΟΕ όμως αποφάσισε διαφορετικά και οι δεύτεροι Ολυμπιακοί Αγώνες έγιναν το 1900 στο Παρίσι (Γαλλία).

Ένα υψηλόβαθμο στέλεχος της γαλλικής ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας, ο Ανρί Ντελονέ, ήταν εμπνευστής της ιδέας που στην αρχή αντιμετωπίστηκε με καχυποψία και επιφυλακτικότητα.

Να φανταστεί κανείς ότι στις 5 Απριλίου 1958, όταν ξεκίνησαν τα προκριματικά της νεοσύστατης διοργάνωσης, Ιταλία, Δυτική Γερμανία και οι Αγγλία, Σκοτία, Ουαλία, Β. Ιρλανδία αρνήθηκαν να συμμετάσχουν. Και από εκείνη την "άχαρη" διοργάνωση το 1960, σχεδόν έξι δεκαετίες αργότερα φτάσαμε στο 14ο Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, ένα θεσμό που μπορεί η ακτινοβολία του να μην συγκρίνεται με την αντίστοιχη του παγκοσμίου κυπέλλου, δεν παύει όμως να θεωρείται ως ένας από τους κορυφαίους.

Euro 1960 Γαλλία (Σοβιετική Ένωση)

Euro 1964 Ισπανία (Ισπανία)Euro 1968 Ιταλία (Ιταλία)

Euro 1972 Βέλγιο (Δ.Γερμανία)

Euro 1976 Γιουγκοσλαβία (Τσεχοσλοβακία)

Euro 1980 Ιταλία (Δ.Γερμανία)

Euro 1984 Γαλλία (Γαλλία)

Euro 1988 Δ.Γερμανία (Ολλανδία)

Euro 1992 Σουηδία (Δανία)

Euro 1996 Αγγλία (Γερμανία)

Euro 2000 Ολλανδία-Βέλγιο (Γαλλία)

Euro 2004 Πορτογαλία (Ελλάδα)

Euro 2008 Αυστρία-Ελβετία (Ισπανία)

Διακρίσεις

Το Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου 2004, ή αλλιώς Euro 2004, διεξήχθη στα γήπεδα της Πορτογαλίας από τις 12 Ιουνίου ως τις 4 Ιουλίου 2004. Πήραν μέρος 16 εθνικές ομάδες. Απ' αυτές η Πορτογαλία προκρίθηκε αυτόματα ως διοργανώτρια χώρα ενώ οι υπόλοιπες 15 πέρασαν από μια προκριματική φάση στην οποία μετείχαν 50 ομάδες.

Το τρόπαιο κατέκτησε η Ελλάδα, ενάντια σε όλα τα προγνωστικά. Μετείχε μόλις για δεύτερη φορά σε τελική φάση Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος (μετά το 1980) και ήταν ένα από τα αουτσάιντερ του τουρνουά. Έκανε την πρώτη έκπληξη στην πρεμιέρα, νικώντας με σκορ 2-1 τη διοργανώτρια Πορτογαλία. Στη συνέχεια υπό την καθοδήγηση του Ότο Ρεχάγκελ και με όπλο την πολύ καλή άμυνα προκρίθηκε στα προημιτελικά, απέκλεισε διαδοχικά τη Γαλλία και τη Τσεχία και έφτασε στον τελικό της 4ης Ιουλίου. Εκεί συνάντησε πάλι την Πορτογαλία και την κέρδισε για δεύτερη φορά με 1-0 και σκόρερ τον Άγγελο Χαριστέα.

Συνολικά έντεκα ελληνικοί αθλητικοί σύλλογοι έχουν κατακτήσει ευρωπαϊκά τρόπαια σε όλα τα αθλήματα, υπό την αιγίδα των αντίστοιχων ευρωπαϊκών ομοσπονδιών. Τέσσερις ελληνικοί σύλλογοι έχουν αναδειχθεί κορυφαίοι στην Ευρώπη κατακτώντας ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, οι οποίοι είναι ο Παναθηναϊκός (6), ο Ολυμπιακός (3), ο Ν.Ο. Βουλιαγμένης (2) και ο ΑΝΟ Γλυφάδας (2). Ο Ολυμπιακός είναι η ομάδα με τα περισσότερα ευρωπαϊκά τρόπαια (7) και η μοναδική με 6 ευρωπαϊκούς τίτλους σε τρία διαφορετικά ομαδικά αθλήματα, έναν ευρωπαϊκό τίτλο σε ατομικό άθλημα (ελληνορωμαϊκή πάλη), ενώ ταυτόχρονα έχει και τις περισσότερες παρουσίες σε τελικούς (18). Ακολουθεί ο Παναθηναϊκός με 6 ευρωπαϊκά τρόπαια όλα στο μπάσκετ και παρουσία συνολικά σε (12) ευρωπαϊκούς τελικούς.

Οι ελληνικοί αθλητικοί σύλλογοι παρουσίασαν μεγάλη βελτίωση στις ευρωπαϊκές τους υποχρεώσεις μετά το 1990. Ο πρώτος ευρωπαϊκός τίτλος για ελληνική ομάδα κατακτήθηκε το 1968 από την ομάδα καλαθοσφαίρισης της ΑΕΚ. Έως το 1991 καμιά ελληνική ομάδα δεν κατάφερε να κατακτήσει κάποιο τρόπαιο παρά τις προσπάθειες του Άρη σε 3 συνεχόμενους ημιτελικούς του Κυπέλλου Πρωταθλητριών Καλαθοσφαίρισης (1988, 1989, 1990) και τη συμμετοχή του Παναθηναϊκού στην τελική φάση του Κυπέλλου Πρωταθλητριών το 1971. Η ομάδα μπάσκετ του ΠΑΟΚ ήταν αυτή που κατέκτησε το Κύπελλο Κυπελλούχων ξεκινώντας μια ιδιαίτερα επιτυχή περίοδο διακρίσεων για τον ελληνικό αθλητισμό. Το άθλημα του μπάσκετ συγκέντρωσε τις μεγαλύτερες διακρίσεις (8 σε επίπεδο Πρωταθλητριών Ομάδων), ενώ ακολούθησε το πόλο με 5 τίτλους επιπέδου Πρωταθλητριών από το 2000 και έπειτα. Στο βόλεϊ ο πρώτος ευρωπαϊκός τίτλος κατακτήθηκε το 1996 από τον Ολυμπιακό. Τα τρία αυτά αθλήματα μπάσκετ, πόλο και βόλεϊ έχουν συγκεντρώσει το σύνολο των ελληνικών τίτλων. Από το 2000 και μετά αναδείχθηκαν και γυναικείες ομάδες τροπαιούχες σε ευρωπαϊκά κύπελλα όταν η Γλυφάδα κατέκτησε το Κύπελλο Πρωταθλητριών. Η Ελλάδα μετρά και ένα διεθνή τίτλο με την κατάκτηση του Δηπειρωτικού Κυπέλλου μπάσκετ το 1997 από τον Παναθηναϊκό.

Οι ελληνικές ομάδες συμμετείχαν για πρώτη φορά στη δεύτερη τη τάξει διασυλλογική διοργάνωση καλαθοσφαίρισης (Κύπελλο Κυπελλούχων Ευρώπης αρχικά, στη συνέχεια Ευρωπαϊκό Κύπελλο, μετά Ευρωκύπελλο και τέλος Κύπελλο Σαπόρτα) την αγωνιστική περίοδο 1966–67. Ο θεσμός διατηρήθηκε έως και την περίοδο 2001–02, οπότε και αντικαταστάθηκε από το ULEB Cup (σήμερα EuroCup), στο οποίο ουσιαστικά συγχωνεύτηκε με το Κύπελλο Κόρατς.

Από την έναρξη του θεσμού και μέχρι την περίοδο 1975–76, την Ελλάδα εκπροσωπούσε στη διοργάνωση η ομάδα που είχε κατακτήσει τη δεύτερη θέση του πρωταθλήματος της προηγούμενης χρονιάς, καθώς το Κύπελλο Ελλάδας καθιερώθηκε μόλις τη συγκεκριμένη περίοδο (1975–76). Έκτοτε η εκπροσώπηση της Ελλάδας γινόταν από την κυπελλούχο ομάδα της προηγούμενης χρονιάς ή την φιναλίστ, αν η πρώτη ήταν ταυτόχρονα και πρωταθλήτρια.

Με την αναδιοργάνωση και διέυρυνση των Κυπέλλων Ευρώπης που επιχείρησε η FIBA την περίοδο 1991–92, για πρώτη φορά τη χρονιά εκείνη την Ελλάδα εκπροσώπησαν δύο ομάδες, κάτι που επαναλήφθηκε αρκετές φορές ως την παύση του συγκεκριμένου κυπέλλου το 2002.

Η πρώτη ελληνική ομάδα που συμμετείχε στη διοργάνωση ήταν ο δευτεραθλητής του 1966 Άρης, ο οποίος αποκλείστηκε μόλις στον πρώτο γύρο από την Μακάμπι Τελ Αβίβ. Ωστόσο τον επόμενο χρόνο, η ΑΕΚ έφθασε στην κατάκτηση του τρόπαιου στην Αθήνα και το ανοιχτό Παναθηναϊκό Στάδιο επικρατώντας με σκορ 89–82 της Σλάβια Πράγας

Οι ελληνικές ομάδες συμμετείχαν για πρώτη φορά στην κορυφαία διασυλλογική διοργάνωση καλαθοσφαίρισης (Ευρωπαϊκό κύπελλο τότε, σήμερα ονομάζεται Ευρωλίγκα) την αγωνιστική περίοδο 1957-58. Πρώτη ελληνική ομάδα που συμμετείχε στην Ευρωλίγκα ήταν ο Πανελλήνιος. Τα πρώτα χρόνια οι ελληνικές ομάδες δεν μπορούσαν να ανταγωνιστούν τις μεγάλες Ευρωπαϊκές ομάδες και έπρεπε να περάσουν έξι χρόνια για να σημειωθεί η πρώτη ελληνική νίκη στην διοργάνωση. Σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα όμως ισχυροποιήθηκαν και έγιναν υπολογίσιμοι αντίπαλοι. Ήδη από τα μέσα δεκαετίας του 60 η ΑΕΚ με προπονητή το Μιχάλη Πανταζόπουλο και τον αδικοχαμένο Γιώργο Μόσχο στη σύνθεσή της που αγωνιζόταν σχεδόν ετοιμοθάνατος, κατάφερε να συμμετάσχει στο Φάιναλ Φορ που πραγματοποιήθηκε εκείνη την χρονιά στο οποίο τερμάτισε τέταρτη. Η "Ενωσις" ήταν η κύρια εκπρόσωπος της Ελλάδας κατά την δεκαετία του 1960. Την επόμενη δεκαετία την σκυτάλη παρέλαβε ο Παναθηναϊκός. Την δεκαετία αυτή ο Παναθηναϊκός εκπροσώπησε την Ελλάδα τις επτά από τις δέκα χρονιές. Ο Παναθηναϊκός κατάφερε να φτάσει μέχρι τα ημιτελικά του θεσμού την περίοδο 1971-72 όπου αποκλείστηκε από την πανίσχυρη τότε Βαρέζε. Η πορεία αυτή ήταν και η καλύτερη ελληνικής ομάδας την δεκαετία του 70. Αξιόλογη ήταν και η πορεία του Ολυμπιακού την περίοδο 1978-79 οπότε και τερμάτισε 6ος στον τελικό όμιλο.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 οι ελληνικές ομάδες δεν κατάφεραν να πετύχουν αξιόλογες πορείες με εξαίρεση την περίοδο 1981-82 όταν ο Παναθηναϊκός προκρίθηκε στον τελικό όμιλο της διοργάνωσης και τερμάτισε 6ος. Στα τέλη της δεκαετίας του 80 όμως και αφού προηγήθηκε η κατάκτηση του Ευρωμπάσκετ από την Εθνική Ελλάδος η πορεία των ελληνικών ομάδων στην διοργάνωση άλλαξε ριζικά. Μόνιμος εκπρόσωπος πλέον ήταν ο Άρης ο οποίος κατάφερε να αγωνιστεί τρεις συνεχόμενες φορές στο φάιναλ φορ της διοργάνωσης, τις περιόδους 1987-88, 1988-89 και 1989-90 αντιμετωπίζοντας επί ίσοις όροις τις μεγάλες δυνάμεις του Ευρωπαϊκού μπάσκετ.

Από την δεκαετία του 1990 και μετά το ελληνικό μπάσκετ έγινε κυρίαρχο στην Ευρώπη. Πέρα από την εντυπωσιακή αγωνιστική άνοδο των ελληνικών ομάδων στο γεγονός αυτό συνέβαλε και η παρακμή των πανίσχυρων ομάδων της ανατολικής Ευρώπης λόγω της κατάρρευσης του ανατολικού μπλοκ. Από το 1993 που ο ΠΑΟΚ προκρίθηκε στο φάιναλ φορ που είχε διεξαχθεί τότε στην Αθήνα και πέρα οι ελληνικές ομάδες συμμετείχαν ανελλιπώς στο Φάιναλ φορ της διοργάνωσης. Την επόμενη χρονιά μάλιστα σημειώθηκε και η δυναμική επιστροφή του Παναθηναϊκού και του Ολυμπιακού στην κορυφή του ελληνικού πρωταθλήματος και έγιναν με την σειρά τους οι κύριοι εκπρόσωποι του ελληνικού μπάσκετ στην Ευρώπη.

Οι δύο ισχυρότερες ελληνικές ομάδες βρέθηκαν αντιμέτωπες στον ημιτελικό του φάιναλ φορ των περιόδων 1993-94 και 1994-95 με τον Ολυμπιακό να επικρατεί και τις δύο φορές και να γίνεται η πρώτη ελληνική ομάδα που έφτανε στον τελικό της διοργάνωσης. Η πρώτη ελληνική ομάδα όμως που κατέκτησε το τρόπαιο ήταν ο Παναθηναϊκός που την περίοδο 1995-96 νίκησε στον τελικό την Μπαρτσελόνα και στέφτηκε πρωταθλητής Ευρώπης. Στην συνέχεια ακολούθησε η κατάκτηση του τροπαίου από τον Ολυμπιακό το 1997 και η συμμετοχή της ΑΕΚ στον τελικό του 1998. Ακολούθησαν άλλες τέσσερις κατακτήσεις του τροπαίου από τον

Παναθηναϊκό, ο οποίος κυριάρχησε στο Ευρωπαϊκό μπάσκετ κατά την δεκαετία του 2000, τις περιόδους 1999-2000, 2001-02, 2006-07 και 2008-09.

Την αυγή της δεκαετίας του 2010 ο Παναθηναϊκός συνεχίζει την παράδοση και κατάκτησε την Ευρωλίγκα την περίοδο 2010-2011, ενώ ο Ολυμπιακός συμμετείχε στον τελικό της Ευρωλίγκας το 2010, καθώς και το 2012 όπου και κατέκτησε τον τίτλο στην Κωνσταντινούπολη.

Τις περισσότερες συμμετοχές στην διοργάνωση έχει ο Παναθηναϊκός (33) και ακολουθούν οι Ολυμπιακός με 24 (οι 21 συνεχόμενες από το 1992-93 ως σήμερα), η ΑΕΚ με 14, ο Άρης με 12 και ο ΠΑΟΚ με 8. Συνολικά δέκα ελληνικές ομάδες έχουν αγωνισθεί στην κορυφαία ευρωπαϊκή διοργάνωση του μπάσκετ.

Μέχρι την περίοδο 1991-92 συμμετείχε μόνο η πρωταθλήτρια ομάδα, αλλά από την επόμενη χρονιά αυξήθηκαν οι θέσεις των ελληνικών ομάδων. Την περίοδο 2000-01 όταν και διασπάστηκε η Ευρωλίγκα σε δύο παράλληλες διοργανώσεις συμμετείχαν συνολικά 6 ελληνικές ομάδες, τέσσερις στην διοργάνωση της ULEB και δύο στην διοργάνωση της FIBA.

Η θέσπιση των κλειστών συμβολαίων ανάμεσα στην ULEB και τους συλλόγους, οδήγησε στα μέσα της δεκαετίας του 2000 στο γεγονός της συμμετοχής των Ολυμπιακού (3 φορές) και ΑΕΚ (μία φορά) στη διοργάνωση της Ευρωλίγκα, παρά το γεγονός ότι δεν εξασφάλισαν τη συμμετοχή τους βάσει κατάταξης στο πρωτάθλημα της προηγούμενης περιόδου.

ΕΥΡΩΜΠΑΣΚΕΤ

Ευρωμπάσκετ είναι το πρωτάθλημα καλαθοσφαίρισης των εθνικών ομάδων της Ευρώπης στους άνδρες. Τρέχουσα κάτοχος είναι η Ισπανία.

Η διοργάνωση γίνεται κάθε δεύτερο έτος από τη FIFA Europe, στις μονές χρονιές για να μην συμπίπτει με της παγκόσμιες διοργανώσεις. Μέσα από την διοργάνωση αναδεικνύετε ο αθλητής καθώς και οι ομάδες που θα συμμετάσχουν στους ολυμπιακούς Αγώνες και στο παγκόσμιο πρωτάθλημα. Ο θεσμός ξεκίνησε το 1935 με της χώρες της βαλτικής να μονοπωλούν τη διοργάνωση (Λιθουανία Λετονία) τα πρώτα χρόνια. Μετά το Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο σε πρωταγωνιστές της διοργάνωσης αναδέχτηκαν οι χώρες του ανατολικού μπλοκ. Έως τις αρχές της δεκαετίας το 80' τη πρώτη θέση καταλάμβανε συνήθως η σοβιετική ένωση με την Τσεχοσλοβακία, Ουγγαρία, Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία να της να της ανταγωνίζονται επάξια η Γιουγκοσλαβία ήταν η ομάδα που κέρδισε από τους σοβιετικούς 3 συνεχόμενα πρωταθλήματα στην δεκαετία του 1970. Το 1983 η Ιταλία και το 1987 η Ελλάδα ήταν οι μοναδικές χώρες που εκθρόνισαν τους ανατολικούς. Σοβιετικοί και Γιουγκοσλάβοι θα συνεχίσουν να κατακτούν τους τίτλους ως την διύλιση των κρατών τους. Οι πολιτικές αλλαγές το 1991 και η άρση της απαγόρευσης συμμετοχής για τους παίκτες του NBA (1992) είχαν σημαντική επίδραση για το Euro basket. Πλέον τα μετάλλια είναι πιο προσβάσιμα για της καλές ομάδες (Ρωσία, Κροατία, Σερβία, Λιθουανία κ.α.) να συνεχίσουν την προϊστορία που κουβαλούν. Στη διοργάνωση τον 1993 οι θέσεις καταλαμβάνονται από τους πρώην σοβιετικούς ή Γιουγκοσλάβους όπως και το 1995 με τα μετάλλια να καταλήγουν σε αυτές της ομάδες. Μάλιστα η Σερβία κατέκτησε 3 από τα 4 τρόπαια της περιόδου 1995-2001. Έπεισες η συμμετοχή παικτών του NBA έκαναν το άθλημα πιο ελκυστικό και πιο θεαματικό. Οι επόμενες διοργανώσεις κύλησαν με εναλλαγές των νικητών ως την εκτίναξη της Ισπανίας στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 2000.

Δεν είναι μόνο οι Ολυμπιονίκες που έχουν κύρος και προσωπικότητα. Είναι και οι Olympians, οι οποίοι στην κορυφή της αθλητικής πυραμίδας της χώρας μας, έδειξαν την αξία τους μέσα και έξω από τους Στίβους. Ανεξάρτητα εάν κατάκτησαν μετάλλιο, στους Ολυμπιακούς Αγώνες, στη συνέχεια με τον δυναμικό τους χαρακτήρα, πέρα από πρωταθλητές στον καθαρά αγωνιστικό τομέα, έγιναν και πρωταγωνιστές στα διοικητικά δρώμενα του αθλητισμού. Πράγμα μερικές φορές δυσκολότερο, καθώς η υπομονή, η συγκατάβαση, η κατανόηση, η πρόβλεψη, η λογική, η μετριοπάθεια είναι σπάνιο να συνδυάζονται και να συμπορεύονται με το αγωνιστικό πείσμα και την εσωστρέφεια που διακρίνει έναν γεννημένο πρωταθλητή και μια διασημότητα.

Παρακάτω αναφέρονται ορισμένοι από τους Ολυμπιονίκες οι οποίοι ξεχώρισαν μέσα από τη συμμετοχή τους στους ολυμπιακούς αγώνες:

ΣΠΥΡΟΣ ΛΟΥΗΣ: Ο πρώτος Ολυμπιονίκης του Μαραθωνίου το 1896 που παγκόσμια έγινε θρύλος. Ο αγρότης από το Μαρούσι, υπήρξε η λαμπερή συνέχεια της ένδοξης ιστορίας των ελληνικών πρωτοποριακών αθλητικών αγώνων. Με την επιτυχία του διαιωνίζει τα επικά κατορθώματά μας.

Ο Λούης μπήκε στο στάδιο, όπου τον υποδέχτηκε ο λαός μαζί με δυο πρίγκιπες, τον κατοπινό διάδοχο του θρόνου Κωνσταντίνο και τον πρίγκιπα Γεώργιο. Ο Λούης έτρεξε τον μαραθώνιο σε χρόνο 2 ώρες, 58 λεπτά και 50 δευτερά. Μετά τους Ολυμπιακούς γύρισε στο χωριό του και δεν πήρε μέρος σε κανέναν άλλο αγώνα δρόμου. Έζησε μια ζωή ήρεμη, εργαζόμενος ως αγρότης, και αργότερα ως τοπικός αστυνομικός. Το 1926, κατηγορήθηκε για πλαστογράφηση στρατιωτικών εγγράφων και μπήκε στη φυλακή. Μετά από ένα χρόνο και παραπάνω στη φυλακή, αθώωθηκε και βγήκε, ενώ η υπόθεση του προκάλεσε σάλο στον Τύπο.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ: Ο 20ς Αιώνας, αυτός της δημιουργίας του σύγχρονου ελληνικού Αθλητισμού, κατά τα 7/10 κυριαρχείται από τη μορφή του Απόστολου Νικολαΐδη. Ως δημιουργού, εμπνευστού, υποστηρικτή και θεμελιωτή των περισσότερων ελληνικών αθλημάτων. Από το Ποδόσφαιρο μέχρι το Στίβο και από το αυτοκίνητο μέχρι το Μπάσκετ. Αθλητής την περίοδο 1914 – 1930, ιδιαίτερα επιτυχημένος και πολυσύνθετος, παρέμεινε στα διοικητικά πράγματα, πιστός μέχρι τέλους, ως αθόρυβος ενισχυτής Συλλόγων και Ομοσπονδιών. Είχε το μοναδικό χάρισμα να διαλέγει συνεργάτες, να τους κρατά σε ρυθμό εργασίας, να τους ελέγχει, αλλά και να τους εμπνέει. Πρωταγωνιστής στο κτίσιμο του Παναθηναϊκού, της ΕΠΟ, του σύγχρονου ΣΕΓΑΣ, της ΕΛΠΑ, του Ράλι Ακρόπολις, της σημερινής Ιππασίας και της αναγέννησης της ΕΟΕ μετά τη Χούντα. Φυσικά οι δυναμικοί άνδρες φέρονται διπλωματικά αλλά και σκληρά. Δεν γίνεται διαφορετικά.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΗΧΟΣ: Γνήσιος εκπρόσωπος ενός αθλήματος που στηρίζεται 80% στην Ψυχολογία, 10% στην εγκεφαλική λειτουργία και 10% στη φυσική κατάσταση. Σε μια φυσική κατάσταση που όμως όταν έχει τελειώσει το αγώνισμά σου έχεις χάσει σε ιδρώτα τα ίδια κιλά που έχει απολέσει και ένας Μαραθωνοδρόμος. Με τη διαφορά ότι εσύ δεν μπορείς να τα αναπληρώσεις στη διάρκεια του αγώνα. Είναι ο σκοπευτής Γιώργος Βήχος, χωρίς μετάλλιο (σε 3 συμμετοχές) όπως όλοι οι Olympians, αλλά: Πρώτος Έλληνας Πρόεδρος Διεθνούς Ομοσπονδίας και δημιουργός της ανεξάρτητης ΣΚΟΕ το 1959, η οποία μέχρι τότε υπαγόταν στο ΣΕΓΑΣ, όπως όλα τα αθλήματα. Δικηγόρος, Νομάρχης, πρώτος Γενικός Γραμματέας Αθλητισμού, νομοθετικός ηγέτης, αλλά και εγωκεντρικός, απόλυτος, ισχυρογνώμων. Ίσως είχε περισσότερους εχθρούς από κάθε άλλον. Ήταν ικανός να σε κάνει ή φανατικό οπαδό του ή αφοσιωμένο εχθρό του. Μετά θάνατον όμως, όλοι μπορούν να τον αναλύουν αντικειμενικά και να αναγνωρίζουν τα μοναδικά επιτεύγματά του.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ: ο μόνος από τους προηγούμενους Olympians που αντιμετώπισε ή καλύτερα ασχολήθηκε ενεργά με την πολιτική, η οποία υπήρξε

μοιραία γι' αυτόν, διότι θα μπορούσε να έχει ζήσει άλλα 40 χρόνια και να συνεχίσει να ταρακουνάει τον κόσμο. Βαλκανιονίκης, μεγάλο ταλέντο των αλμάτων, αγωνίστηκε το 1936 στο Βερολίνο, πανεπιστημιακός καθηγητής γυναικολογίας και δημιουργός του Ταμείου Υγείας Αθλητών. Δύσκολα συνεργάστηκε στον ΣΕΓΑΣ ή με κόμματα, Βουλευτής, ακραίος μαχητής, πολλές φορές πέρα από τα όρια, ασυμβίβαστος με την κοινωνία όπως διαμορφώνετο στην εποχή του. Τελικά δολοφονήθηκε το 1963 στη Θεσσαλονίκη, ενώ πάσχιζε για τα πιστεύω του. Δεν λαμβάνει θέση στο Πάνθεο των μεγάλων Olympians για την προσφορά του στον Αθλητισμό, αλλά για την λατρεία του προς την κοινωνία και τους πάσχοντες. Βεβαίως αγαπούσε ιδιαίτερα την προβολή, αλλά προσπαθούσε να την επιτύχει με κοινωνικό έργο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ: Ο βασικός πρωτοπόρος και κυρίαρχος εκφραστής των Ελλήνων πρωταθλητών της Μικράς Ασίας, του εξωτερικού ή της διασποράς. Εντυπωσιακός στην εμφάνιση, πραγματικός Ερμής, αλλά και στον πλούτο των προσόντων του. Σπρίντερ με δυνάμεις σφαιροβόλου και τεχνική πυγμάχου. Γεννήθηκε στη Σμύρνη και αγωνίστηκε στους Ολυμπιακούς, με τα ελληνικά χρώματα φυσικά, το 1920 (πριν από την Μικρασιατική καταστροφή) όπως επίσης και μετά από αυτή το 1924 και το 1928. Στυλοβάτης του ΣΕΓΑΣ μέχρι τα βαθιά γεράματα, ως Αντιπρόεδρος του και ισόβιος Πρόεδρος του Πανιωνίου ΓΣΣ, τον οποίο εγκατέστησε στη Νέα Σμύρνη, τον άνδρωσε και τον έκανε κόσμημα για την Πρωτεύουσα. Δημιουργός ενός από τα πρώτα καλά αθλητικά καταστήματα στην Αθήνα, πριν από τον Αιμίλιο Ιωνά και τους Τζαννετή – Μαρόπουλο. «Ερασιτέχνης» συντάκτης στο «Έθνος», μοναδικός τότε σε ειδήσεις στίβου. Ήρεμος, συνεργάσιμος, χωρίς έπαρση, υπήρξε υπόδειγμα υγιούς παράγοντα.

ΦΑΙΔΩΝ ΜΑΤΘΑΙΟΥ: Περισσότερο από τα αθλητικά του επιτεύγματα ξεχώρισε για το χιούμορ του, για τις επιτυχημένες ανέκδοτες ιστορίες του και τους εύστοχους συνδυασμούς του με τις διάφορες καταστάσεις, έτσι ώστε να διδάσκει πολύ ευχάριστα και επιτυχημένα. Ίσως ήταν ο πλέον χαρισματικός δάσκαλος του μπάσκετ όλων των εποχών. Στους Ολυμπιακούς αγωνίστηκε στο Μπάσκετ (1952) αλλά και στην Κωπηλασία (1948) χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν έριχνε λιθάρι, δεν έπαιζε πινγκ πονγκ, ή δεν κάρφωνε στο Βόλει. Από τη Θεσσαλονίκη ήρθε στην Αθήνα και γαλούχησε 2,3,4, γενιές παικτών, πολλών συλλόγων και των Ενόπλων Δυνάμεων. Στο όνομά του υποκλίνονται όσοι αγάπησαν το Μπάσκετ.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΟΥΝΑΔΗΣ: Κινούμενος σε διαφορετικούς κόσμους έχει μόνο κοινό σημείο με τους προηγούμενους και επόμενους τον αθλητισμό, τον πρωταθλητισμό και τη συμμετοχή τους στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Γεννήθηκε το 1937 στην Καλλιθέα και από το 1950 έδειξε τη μοναδικότητά του στα γράμματα και τον αθλητισμό ή καλύτερα στα μαθηματικά και τη δυσκολία. Όπως εύκολα κατέρριψε τα ρεκόρ του Σύλλα, έτσι εύκολα μπήκε στο Πολυτεχνείο και όπως λογικά έγινε σύντομα καθηγητής και ακαδημαϊκός (σε πολλές Εθνικές Ακαδημίες του εξωτερικού) έτσι έγινε και Πρόεδρος του ΕΓΣ. Κλειστός, συγκεντρωμένος, εργατικός και τελειομανής, προτιμά να μένει στο γραφείο του και να περιγράφει τα μυστικά της ελληνικής γλώσσας (μαθηματικός αυτός) παρά να αναλώνεται σε δεξιώσεις ή ότι άλλο. Η γεμάτη δύναμη προσφορά του έχει άλλους στόχους.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ: Όταν ασχολείσαι με την πολιτική, ακόμη και επιτυχημένος, βάζεις τα πάντα σε κίνδυνο. Την υπόληψή σου, την οικογένειά σου, τη ζωή σου. Ο επιστήμονας που έγινε Γενικός Γραμματέας Αθλητισμού και Δήμαρχος Θεσσαλονίκης βρέθηκε σε κυκλώνα άγνωστης αιτίας, προέλευσης και αποτελέσματος. Για τούτο συνηθίζω να τονίζω ότι τα διοικητικά έχουν άλλες απαιτήσεις από τα αγωνιστικά και κρύβουν μεγαλύτερους κινδύνους από ένα

αιμάτωμα ή ένα κλακάζ. Ο Βασίλης εκρηκτικός σπρίντερ με τον εντυπωσιακό χρόνο 10.22 στα 100μ. και με άριστη εμφάνιση στους Ολυμπιακούς του Μονάχου (1972) με 10.24 και 10.45, πριν αποχωρήσει τραυματίας. Ανεξάρτητα τι πρόκειται να ακολουθήσει ο Παπαγεωργόπουλος αγωνίστηκε για το Δήμο πάσχισε για τη Θεσσαλονίκη και τα πιστεύω του και κόσμησε τον Αθλητισμό με την παρουσία του με τον δικό του σύγχρονο τρόπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ: Είναι ωραίο να σκιαγραφείς ανθρώπους και δυνατές προσωπικότητες. Διότι πέρα από τον γενικό αγώνα που ισχύει για όλους τους ανθρώπους, αυτό έχει ακόμη μεγαλύτερη έμφαση σε πρωταθλητές και Olympians που έγιναν πρωταγωνιστές της ζωής. Ο Στρατηγός Άγγελος Παπαδήμας υπήρξε από τους λίγους στρατιωτικούς που τιθάσευσε τον εαυτό του στους απαιτητικούς κανονισμούς της αγωνιστικής σκοποβολής, γυμνάστηκε σύμφωνα με τις αθλητικές – και όχι τις στρατιωτικές – αρχές και έγινε μεγάλος πρωταθλητής στο πιστόλι ταχύτητας κατά 5 Ολυμπιακών Ανδρικών. Το 1936 κατετάγη 4ος (ως Ταγματάρχης) ενώ το 1952 (ως Στρατηγός πλέον) είχε άλλη μια απλή συμμετοχή. Αδελφός Υπουργού, διετέλεσε Πρόεδρος της Πανελλήνιας Σκοπευτικής Εταιρίας, ιδιοκτήτριας του Σκοπευτηρίου Καισαριανής, θέση από την οποία πολλά προσέφερε στη διατήρηση και ανάπτυξη του Σπορ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΝΤΙΚΑΣ: Τους θρύλους δεν μπορεί να τους κερδίσει ούτε ο καρκίνος. Ο Χιώτης πολυσύνθετος δρομέας, με βασικό του αγώνισμα τα 400μ. εμπόδια, βοήθησε τη διάδοση του Αθλητισμού, όχι με την προσφορά του μετά την αποχώρησή του αλλά πριν. Όταν για μια 10ετία ήταν απόλυτος κυρίαρχος στα βαλκάνια και με τις επιδόσεις του συγκέντρωνε 70 χιλιάδες κόσμο στο Στάδιο, ενώ συγκινούσε όλη την Ελλάδα. Έκτος νικητής στα 400μ. εμπόδια στο Βερολίνο με χρόνο 54.2 (έναντι 52.4 του νικητή, θρυλικού δρομέα Γκλεν Χάρντιν) με άπειρες Βαλκανικές νίκες σε 200, 400, εμπόδια, 4X100, 4X400 με στόφα μεγάλου νικητή χωρίς όμως παιδεία και δυνατότητες μετάδοσης γνώσεων

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΕΡΒΙΝΗΣ: Ανάλογος παλαιστής στην Ελευθέρα Πάλη δεν ξαναπαρουσιάστηκε στην Ελλάδα, ούτε και με τις ελληνοποιήσεις. Αναδείχθηκε 5ος Ολυμπιονίκης το 1932 στο Λος Άντζελες στα 56 κιλά. Επομένως ζύγιζε μέχρι τα 56 κιλά, όσο δηλαδή οι σημερινές νεανίδες. Εντούτοις στην ισχύουσα τότε ανοικτή ελεύθερη κατηγορία, δηλαδή χωρίς όριο κιλών, κατακτούσε τον τίτλο κερδίζοντας και τους κατά πολύ βαρύτερους. Αγωνιστής, δημιουργός, ηγέτης, βοήθησε με το όνομά του να δημιουργηθεί η Ομοσπονδία Πάλης και να καθιερωθούν τα βαρέα αθλήματα. Μεταπολεμικά ήταν πάντα κοντά στην Πάλη, την Άρση Βαρών και τον Μίλωνα μέχρι τα βαθιά γεράματά του, ενώ ταυτόχρονα εργαζόταν και στο σκληρό επάγγελμα του βιβλιοδέτη.

ΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΑΣ: Διατηρεί και σήμερα παγκόσμια τον τίτλο του δισκοβόλου με την ταχύτερη περιστροφή. Ήταν κάτι το ασύλληπτο πως στριφογύριζε και πετούσε το δίσκο. Το μάτι δεν τον προλάβαινε και καθώς δεν υπήρχαν κάμερες υψηλής ταχύτητας δεν μπορούσε να γίνει ανάλυση του παλμού του. Ήταν μικρόσωμος και φυσιολογικής μυϊκής δύναμης. Π.χ έριχνε μόνο 13μ. σφαίρα. Το 1936 στο Βερολίνο κατετάγη 6ος με 47.75 με κλεμμένη σκόνη (από Σουηδό) για τα χέρια, επειδή έβρεχε και ο δίσκος γλιστρούσε. Έφθασε τα 51μ. χωρίς πολύ προπόνηση και περιορισμένους αγώνες, διότι η αγάπη του – ή το πάθος του – ήταν το κυνήγι, μαθημένος από την ιδιαίτερη πατρίδα του τη Χίο. Θρυλικός βαλκανιονίκης, καθ' ότι ήταν αδύνατον να ηττηθεί. Ζούσε εντελώς φτωχικά, όπως όλοι. Θυμάμαι όταν μια φορά τον αναζήτησα το 1951 – 52 και ενώ ήταν εν ενεργεία (έλαβε μέρος στους Ολυμπιακούς του 1948 και 1952) τον βρήκα στο σπίτι του. Ποιο σπίτι του. Μια παράγκα 3X3, της Ηλεκτρικής Εταιρίας Μεταφορών που ήταν φυλάκιο

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΚΛΗΤΗΡΑΣ: Ουσιαστικά υπήρξε το πρώτο μεγάλο γνήσιο αθλητικό ταλέντο με τα σημερινά δεδομένα και τις σύγχρονες αντιλήψεις. Είχε σπάνιο φυσικό άλμα, ταχύτητα, εκρηκτικότητα, αγωνιστικό πνεύμα και φυσική επιδεξιότητα. Κατέκτησε 4 Μετάλλια (1 – 2 – 1) σε 2 Ολυμπιακούς Αγώνες (Λονδίνο 1908 και Στοκχόλμη 1912) για να φύγει από τη ζωή τον επόμενο χρόνο ενώ πολεμούσε στο Μπιζάνι ως απλός στρατιώτης. Ο Τσικλητήρας εκτός των άλλων υπήρξε και ο πρώτος – πρώτος τερματοφύλακας του Παναθηναϊκού.

ΠΥΡΡΟΣ ΔΗΜΑΣ: Ο κορυφαίος Ολυμπιονίκης όλων των χωρών όλων των εποχών με 4 Μετάλλια (3 – 0 – 1). Επί πλέον δεν πρόκειται περί μεταγραφής ή ελληνοποίησης. Γνήσιος Έλληνας από την Β. Ήπειρο, ξέφυγε από το καθεστώς, περπάτησε με τον αδελφό του μέσα από τα χιονισμένα βουνά και έφθασε στη Θεσσαλονίκη για να γίνει Έλληνας έφηβος πρωταθλητής.

ΒΟΥΛΑ ΠΑΤΟΥΛΙΔΟΥ: Με διαδοχικές βελτιώσεις του ατομικού της ρεκόρ στα εμπόδια, στη διάρκεια των Αγώνων, έγινε η πρώτη ελληνίδα Χρυσή Ολυμπιονίκης. Είναι σημαντικό μια γυναίκα να υποδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να επιτευχθούν οι μεγάλες διακρίσεις.

ΔΙΑΔ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ – ΖΑΪΜΗΣ – ΕΣΚΙΤΖΟΓΛΟΥ: Το πρώτο Χρυσό Μετάλλιο στην Ιστιοπλοΐα της Ελλάδας. Το πρώτο Χρυσό Μετάλλιο μετά 48 χρόνια (1912 – 1960). Το μόνο Χρυσό Μετάλλιο ανδρών στο Σπορ που ακόμη κάποιος το αμφισβητούν ή κομπιάζουν όταν πρόκειται να το αναφέρουν.

ΑΚΑΚΙΟΣ ΚΑΚΙΑΣΒΙΛΗ: Προσωπικότητα της Άρσης βαρών, αλλά κλειστός τύπος στα δικά του πιστεύω και στην δεοντολογία της μακρινής πατρίδας του. Ήταν τότε περισσότερο γνωστός ως Κάχι Καχιασβίλη και είχε κερδίσει ένα Χρυσό μετάλλιο (1992) πριν ακολουθήσουν άλλα 2 Χρυσά, μετά την ελληνοποίησή του.

ΣΟΦΙΑ ΜΠΕΚΑΤΩΡΟΥ – ΑΙΜΙΛΙΑ ΤΣΟΥΛΦΑ: Το μοναδικό Χρυσό Μετάλλιο γυναικών εκτός Στίβου. Το κατακτίσανε στην Ιστιοπλοΐα και στην κατηγορία «470» των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004. Λεπτομέρεια ότι τότε η Σοφία υπέφερε σοβαρά από τη μέση της. Το 2008 στο Πεκίνο και στην κατηγορία «Yugling» η Σοφία με τις Παπαδοπούλου – Κραβαριώτη, φθάσανε ως το Χάλκινο Μετάλλιο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΡΑΣΕΒΔΑΣ: Κάτοχος 3 Μεταλλίων (1 – 1 – 1) στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1896 και στην Σκοποβολή, αλλά η παρουσία του ανάμεσα στους επιφανέστερους Ολυμπιονίκες είναι άλλη. Είναι ο κυριότερος εκπρόσωπος των Σκοπευτών για όσα πολλά προσέφεραν ακολούθως στην ελληνική κοινωνία. Είναι ο Παντελής Καρασεβδάς που με την προσωπικότητά του στο Ελληνικό Κοινοβούλιο πρόσφερε στην Αθήνα το πρώτο πραγματικό γήπεδο ποδοσφαίρου, για τον Σύλλογο της Πρωτεύουσας και την Εθνική Ομάδα.

Εδώ ακολουθεί ένας πίνακας στον οποίο περιέχονται τα Ελληνικά Μετάλλια που έχουμε κερδίσει

στις Ολυμπιακούς Αγώνες όλα τα χρόνια.

ΕΤΟΣ	ΧΡΥΣΑ	ΑΡΓΥΡΑ	ΧΑΛΚΙΝΑ
1896	10	18	18
1904	1	-	1
1908	-	3	1

1912	1	-	1
1920	-	1	-
1956	-	-	1
1960	1	-	-
1968	-	-	1
1972	-	2	-
1980	1	-	2
1984	-	1	1
1988	-	-	1
1992	2	-	-
1996	4	4	-
2000	4	6	3
2004	6	6	4
2008	-	2	2
2012	-	-	2
ΣΥΝΟΛΟ	30	43	38

Ο αθλητισμός αποτελεί μια απ τις σημαντικότερες διαχρονικές αξίες. Οι αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποίησαν την άσκηση του σώματος όχι μόνο ως τρόπο απόκτησης δύναμης αλλά κυρίως αρετής. Γνωστό βέβαια σε όλους μας είναι και το αρχαίο ρητό «νους υγιείς εν σώματι υγιεί » Έτσι από τους Έλληνες γεννήθηκε και η ιδέα του ολυμπισμού και κατ' επέκταση η διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων. Στην υλοποίηση αυτών των αγώνων απαραίτητη θεωρήθηκε η ύπαρξη αθλητικών εγκαταστάσεων προκειμένου οι αθλητές να οργανώνουν την προετοιμασία τους. Δυστυχώς όμως στην Ελλάδα η χρηματοδότηση των αθλητικών εγκαταστάσεων έχει πάρει τραγικές διαστάσεις τα τελευταία χρόνια. Η αδιαφορία της πολιτείας είναι εμφανής, αλλά ευτυχώς όλο και κάποιες αθλητικές διοργανώσεις πραγματοποιούνται μεταξύ τόσο των δημόσιων όσο και των ιδιωτικών σχολείων. Έστω λοιπόν και με αυτό τον τρόπο οι νέοι έρχονται σε επαφή με τον αθλητισμό και αναπτύσσουν την προσωπικότητα, όπως ομαδικότητα συλλογικότητα, κοινωνικότητα και ευγενή άμιλλα, στοιχεία απαραίτητα για να μπορέσουν να προχωρήσουν και μετέπειτα στη ζωή τους, τόσο σε προσωπικό όσο και σε επαγγελματικό επίπεδο. Τέλος καλλιεργούν τις δυνατότητες πνεύματος και του σώματος που είναι αναγκαίες για την εξέλιξη της προσωπικότητας κάθε υπεύθυνου πολίτη!

Παραολυμπιακοί Αγώνες

Οι αξίες και το πνεύμα

Στους Παραολυμπιακοί αγώνες αποτυπώνονται περίτρανα οι αξίες όπως οι προσπάθειες των αθλητών τους, το ανυπέρβλητο μεγαλείο ψυχής, την ανθρώπινη δύναμη, έμπνευση και θέληση. Πιο αναλυτικά οι αθλητές των αγώνων καταβάλλουν τεράστια προσπάθεια και δύναμη αφού ξεπερνούν τους εαυτούς τους, εργαλείο για να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες της ζωής. Αυτοί οι αγώνες αποτελούν πηγή έμπνευσης για τους αθλητές, αλλά και για όλο τον κόσμο. Για όλες αυτές τις αξίες η Παραολυμπιάδα αποτελεί κάθε φορά ένα ανεπανάληπτο γεγονός, που είτε το ζούμε από κοντά, είτε το παρακολουθήσουμε από την τηλεόραση, ένα είναι σίγουρο: πως κάθε μέρα, κάθε αγώνισμα, κάθε αθλητής, είναι ένα μοναδικό και ξεχωριστό μάθημα ζωής.

Παρακολουθώντας πολύ τους αγώνες, μας καταβάλλει αστείρευτη και διπλή περηφάνια για κάθε έναν από αυτούς τους ανθρώπους που αγωνίστηκαν, γιατί στο βλέμμα τους βλέπουμε την ίδια φλόγα της δύναμης και τους πάθους, την ίδια δίνα για ζωή, την ίδια λάμψη για να κατορθώσουν το καλύτερο-το παραπάνω. Βλέποντας το μεγαλείο της ψυχής περικλειόμαστε από θαυμασμό και περηφάνια, γιατί αυτοί οι άνθρωποι δίνουν καθημερινά τη "μάχη" της επιβίωσης και διεκδίκησης του αναυθαίρετου δικαιώματος σε μια ισότιμη ζωή, σε μια κοινωνία, που δακρύζει περήφανα για τις ολυμπιακές τους επιδόσεις, όμως τους στερεί καθημερινά, αλλά αλλά τόσο πολύτιμα δικαιώματα για την ισότιμη διαβίωση τους.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, είναι οι "Ηρωες της Ζωής" και γύρω μας υπάρχουν πολλοί, αρκεί να τους κοιτάξουμε με θαυμασμό και όχι λύπηση. Μπορούν και κατορθώνουν καθημερινά μικρά και μεγάλα θαύματα και γι' αυτό και θα πρέπει να 'υποκλιθούμε' σε κάθε έναν από αυτούς. Από την πνευματική και σωματική δύναμη που διακατέχονται αντιμετωπίζουν την πρόκληση με οδηγό το Πνεύμα και προσπαθούν να κατορθώσουν τους πιο υψηλούς τους στόχους.

Στη σημερινή εποχή όμως το Πνεύμα και οι κοινωνικοί οι θεσμοί έχουν διαφθαρεί και ξεχνιούνται όλο και περισσότερο. Παρόλα αυτά όμως το Ελληνικό Παραολυμπιακό Κίνημα έχει την τύχη να στέκεται αγέρωχο στο ύψος των περιστάσεων και πάνω απ' όλα ζωντανό, ενόψει του κορυφαίου αθλητικού γεγονότος στον πλανήτη την τελευταία τετραετία, των Παραολυμπιακών Αγώνων του Λονδίνου και να μας υπενθυμίζει το αληθινό νόημα και τις αξίες της ζωής.

Με γνώμονα τις ουσιαστικές δυσκολίες που προκύπτουν για την προετοιμασία και την οργάνωση αυτών των Αγώνων θεωρούμε ότι η παρουσία του καθενός και μόνο σε μία παγκοσμίου κύρους διοργάνωση αποτελεί από μόνη της μια μεγάλη νίκη, ένα πρώτο μετάλλιο και μάλιστα χρυσό, καθώς με αυτόν τον τρόπο ενθαρρύνουμε αυτούς τους γενναίους αθλητές να συνεχίσουν την προσπάθειά τους για την εκπλήρωση των ονείρων τους και την επίτευξη των επιδιώξεων τους.

Έναρξη και είδη

Την ημέρα της τελετής έναρξης των Παραολυμπιακών Αγώνων το 1948 στο Λονδίνο, ξεκίνησαν και οι Αγώνες του Στόουκ Μάντεβιλ στην Αγγλία, όπου

πραγματοποιήθηκε η πρώτη αθλητική διοργάνωση για αθλητές με αμαξίδιο. Τέσσερα χρόνια μετά, για αθλητές με αναπηρία από την Ολλανδία συμμετείχαν στους Ολυμπιακούς Αγώνες και έτσι γεννήθηκε το διεθνές κίνημα, που είναι γνωστό πλέον ως Παραολυμπιακό κίνημα. Συμμετείχαν περίπου 400 αθλητές από 23 χώρες σε 8 αθλήματα (τοξοβολία, κολύμβηση, ξιφασκία, καλαθοσφαίριση, επιτραπέζια αντισφαίριση, στίβος). Από τότε, οι Παραολυμπιακοί Αγώνες διεξάγονται κάθε 4 χρόνια, πάντα την ίδια χρονιά με τους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Από το 1960, έχουν διοργανωθεί συνολικά δώδεκα θερινοί Παραολυμπιακοί Αγώνες και εννέα χειμερινοί και πλέον οι Παραολυμπιακοί Αγώνες έχουν εξελιχθεί στο δεύτερο μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός μετά τους Ολυμπιακούς. Το αγωνιστικό πρόγραμμα των Θερινών Παραολυμπιακών Αγώνων περιλαμβάνει πλέον 20 αθλήματα, στα οποία 16 από αυτά είναι κοινά με τους Ολυμπιακούς Αγώνες και τα υπόλοιπα 4 είναι αποκλειστικά Παραολυμπιακά (μπότζια, γκολ μπολ, άρση βαρών σε πάγκο και ράγκμπι με αμαξίδιο).

Οι Παραολυμπιακοί Αγώνες διεξάγονται με μεγάλη επιτυχία τα τελευταία 64 χρόνια και παρουσιάζουν την απίστευτη δύναμη της ψυχής και της θέλησης, που είναι ικανή να υπερνικήσει τα φυσικά εμπόδια, αποδεικνύοντας ότι η «αναπηρία» δεν μπορεί να σταματήσει τον άνθρωπο αν ο ίδιος πιστεύει στον εαυτό του και στις ικανότητές του.

Η έναρξη των παραολυμπιακών αγώνων

Την ημέρα της τελετής έναρξης των ολυμπιακών αγώνων του 1948 στο Λονδίνο, ξεκίνησαν και οι αγώνες του Στόουκ μαντεβιλ στην Αγγλία, όπου πραγματοποιήθηκε η πρώτη αθλητική διοργάνωση για αθλητές με αμαξίδιο. Τέσσερα χρόνια μετά, αθλητές με αναπηρία από την Ολλανδία συμμετείχαν στους Ολυμπιακούς Αγώνες και έτσι γεννήθηκε το διεθνές κίνημα, που οι γνωστοί πλέον ως παραολυμπιακό κίνημα.

Οι πρώτοι επίσημα οργανωμένοι αγώνες ολυμπιακού χαρακτήρα για αθλητές με αναπηρία έγιναν 1960 στην Ρώμη, αμέσως μετά από τους ολυμπιακούς αγώνες. Αυτοί θεωρούνται ως οι πρώτοι παραολυμπιακοί αγώνες περίπου 400 αθλητές από 23 χώρες συμμετείχαν σε 8 αθλήματα, 6 από τα οποία εξακολουθούν να περιλαμβάνονται στο αγωνιστικό πρόγραμμα των παραολυμπιακών αγώνων. (τοξοβολία, κολύμβηση, ξιφασκία, καλαθοσφαίριση, επιτραπέζια, αντισφαίριση, στίβος). Από τότε, οι παραολυμπιακοί αγώνες διεξάγονται κάθε 4 χρόνια πάντα την ίδια χρονιά με τους ολυμπιακούς αγώνες.

Το 1976 στο Τορόντο, προστέθηκαν και άλλες κατηγορίες αναπηρίας και γεννήθηκε η ιδέα της συγχώνευσης διαφορετικών κατηγοριών αθλητών με αναπηρία για τη συμμετοχή τους σε αθλητικές διοργανώσεις την ίδια χρονιά έγιναν και οι πρώτοι παραολυμπιακοί χειμερινοί αγώνες στην Σουηδία.

Από το 1960, έχουν διοργανωθεί συνολικά 12 θερινοί παραολυμπιακοί αγώνες και εννέα χειμερινοί και πλέον οι παραολυμπιακοί αγώνες έχουν εξελιχθεί στο δεύτερο μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός μετά τους ολυμπιακούς.

Το αγωνιστικό πρόγραμμα των θερινών παραολυμπιακών αγώνων περιλαμβάνει πλέον 20 αθλήματα, 26 από αυτά είναι κοινά με τους ολυμπιακούς αγώνων και τα 4 είναι αποκλειστικά παραολυμπιακά. Αυτά είναι τα μποτσια, γκολμπολ, άρση βαρών σε πάγκο και ράγκμπι με αμαξίδιο. Στους αγώνες της Αθήνας προστέθηκε το άθλημα του 5x5, ενώ στο Πεκίνο πρώτη φορά αγωνιστήκαν οι αθλητές στην κωπηλασία.

Τα ρεκόρ που σημειώνονται στους παραολυμπιακούς είναι ίδια με αυτά που σημειώνονται στους ολυμπιακούς πχ(100μ.ανδρων στον στίβο, άρση βαρών στο

πάγκο).Τα Παραολυμπιακά ρεκόρ συγκρίνονται με αυτά των αθλητών χωρίς αναπηρία.

Οι παραολυμπιακοί αγώνες διεξάγονται με μεγάλη επιτυχία τα τελευταία 64 χρόνια και παρουσιάζουν την απίστευτη δύναμη της ψυχής και της θέλησης που είναι ικανή να νικήσει τα φυσικά εμπόδια υποδεικνύοντας μας ότι η <<αναπηρία>> δεν μπορεί να σταματήσει τον άνθρωπο, αν ο ίδιος πιστεύει στις ικανότητες και στον εαυτό του.!!

Οι Χορηγίες Των Παραολυμπιακών Αγώνων

Στις χορηγίες των Παραολυμπιακών Αγώνων συμμετείχαν εταιρίες και όμιλοι. Ο ΟΠΑΠ ,η ROLLMANN, ο όμιλος ΥΓΕΙΑ, η OLYMPIC AIR και η εταιρία P&G κατατάσσονται σ' αυτές.

Η Πολιτεία έχει αναθέσει στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης την ασφάλεια των Παραολυμπιακών Αγώνων και συγκεκριμένα στην Αστυνομία η οποία καλείται να διαμορφώσει ένα περιβάλλον απόλυτης ασφάλειας. Η Διεύθυνση Ασφάλειας Ολυμπιακών Αγώνων(Δ.Α.Ο.Α.)πραγματοποιεί ειδική εκπαίδευση του προσωπικού ασφάλειας των Παραολυμπιακών Αγώνων.

Οι σκοποί της εκπαίδευσης είναι: α)η ενημέρωση-ευαισθητοποίηση του προσωπικού έναντι των Παραολυμπιακών Αγώνων και των ιδιαιτεροτήτων που παρουσιάζουν, β) η επισήμανση θεμάτων που έχουν άμεση σχέση με τους Παραολυμπιακούς Αγώνες και της ενδεικνυόμενης συμπεριφοράς και διαχείρισης ατόμων με αναπηρία και, γ) η επισήμανση των ιδιαιτεροτήτων που παρουσιάζει ο έλεγχος πρόσβασης ατόμων με αναπηρία και ειδικότερα αθλητών με αναπηρία. Οι αθλητές των Παραολυμπιακών Αγώνων προπονούνται εξίσου σκληρά με τους αθλητές των Ολυμπιακών Αγώνων για να εξασφαλίσουν τη συμμετοχή τους σ' αυτούς.

Ακόμα επιλέγονται με τα ίδια αυστηρά κριτήρια με τα οποία και οι αθλητές των Ολυμπιακών Αγώνων επιλέγονται.

Για πρώτη φορά στην ιστορία των Παραολυμπιακών Αγώνων η Οργανωτική Επιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων διοργάνωσε το 2004 στην Αθήνα τους Ολυμπιακούς και Παραολυμπιακούς Αγώνες υπό μια ενιαία διοικητική δομή και είναι η πρώτη που καταργεί την πληρωμή αντιτίμου συμμετοχής από την πλευρά των αθλητών, γεγονός που εντάσσεται στην προσπάθεια εξάλειψης όλων των διακρίσεων μεταξύ των αθλητών που συμμετέχουν στους Ολυμπιακούς και Παραολυμπιακούς Αγώνες.

Διακρίσεις ελλήνων αθλητών

Την 1η θέση και το χρυσό μετάλλιο κατέκτησαν στο άθλημα του Boccia οι Γρηγόρης Πολυχρονίδης, Νικόλαος Παναός, Μαρία-Ελένη Κορδαλή στην κατηγορία ζευγάρια BC3 Μικτό. Την 2η θέση και το Αργυρό μετάλλιο κατέκτησαν στον στίβο ο Πασχάλης Σταθελάκος στην κατηγορία Δίσκος Ανδρών F40, στην Κολύμβηση ο Αριστείδης Μακροδημήτρης στην κατηγορία 50m Ύπτιο Ανδρών S2 και ο Χρήστος Ταμπαζής στην κατηγορία 50m Ύπτιο Ανδρών S1. Την 3η θέση και το χάλκινο μετάλλιο κατέκτησαν στην Κολύμβηση οι Αριστείδης Μακροδημήτρης στα 100m Ελεύθερο Ανδρών S2, και 50m Ελεύθερο Ανδρών S2, και Χαράλαμπος Ταϊγανίδης στα 100m Ύπτιο Ανδρών S13. Στον Στίβο, το χάλκινο μετάλλιο κατέκτησαν οι: Αλεξάνδρα Δήμογλου στα 400m Γυναικών T13, Ανθή Καραγιάννη στο μήκος Γυναικών T13, Πασχάλης Σταθελάκος στη σφαίρα Ανδρών F40 και Μάνωλης

Στεφανουδάκης στο ακόντιο Ανδρών F54/55/56. Στην Άρση Βαρών σε πάγκο το χάλκινο μετάλλιο κατέκτησε ο Παύλος Μάμαλος στην κατηγορία -90kg.

Αθλητισμός Και Εκπαίδευση , Αξίες – Ιδεώδη Του Αθλητισμού

Ολυμπιακοί Αγώνες Νέων

Στις 6 Ιουλίου 2007, στη συνδιάσκεψη της ΔΟΕ που έγινε στη Γουατεμάλα, έπειτα από πρόταση του προέδρου Ζακ Ρογκ, αποφασίστηκε η διεξαγωγή Ολυμπιακών Αγώνων Νέων για αθλητές και αθλήτριες από 14 ως 18 ετών από το 2010. Οι Αγώνες Νέων έχουν αρκετά κοινά στοιχεία στο αγωνιστικό και τελετουργικό μέρος με τους Θερινούς και Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες. Στο πρόγραμμα περιλαμβάνονται τα ίδια αθλήματα αλλά τα αγωνίσματά τους είναι προσαρμοσμένα στις ηλικίες των αθλητών. Σε ορισμένα ομαδικά αγωνίσματα (π.χ. ομαδικό μοντέρνου πεντάθλου, ομαδικό τοξοβολίας, διπλός τέννις) προβλέπεται η δημιουργία ηπειρωτικών αντί εθνικών ομάδων, με αθλητές από διαφορετικές χώρες. Επίσης, δεν ανακρούονται οι εθνικοί ύμνοι των χωρών των νικητών, ούτε γίνεται έπαρση σημαίων. Κατά τα άλλα υπάρχει το τελετουργικό με τη φλόγα, η τελετή έναρξης στην οποία η Ελλάδα παρελαύνει πρώτη τιμής ένεκεν, η τελετή λήξης, το ολυμπιακό χωριό, η απονομή χρυσών, ασημένιων και χάλκινων μεταλλίων κλπ.

Οι 1οι Θερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες Νέων διεξήχθησαν στη Σιγκαπούρη από 14 ως 26 Αυγούστου 2010 και οι επόμενοι θα γίνουν το 2014 στο Ναντζίγκ της Κίνας. Οι 1οι Χειμερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες Νέων διεξήχθησαν το 2012 στο Ίνσμπρουκ της Αυστρίας.

Αθλητισμός και Νέοι

Από τους αρχαίους αγώνες και την εισαγωγή της γυμναστικής στην εκπαίδευση έως τα αθλητικά σωματεία, τα σπορ και τους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες, ο αθλητισμός αποτελεί διαχρονικό δομικό στοιχείο του ανθρώπινου πολιτισμού. Συνδυάζοντας στοιχεία όπως η κοινωνικότητα, ο εθελοντισμός και η ψυχαγωγία, ο αθλητισμός προβάλλει πρότυπα βίου και συμπεριφοράς ενώ ταυτόχρονα διαμορφώνει στάσεις και αντιλήψεις ως προς το σώμα.

Η Πολιτεία αναγνωρίζοντας ότι ο αθλητισμός είναι ο κατεξοχήν τομέας που αναφέρεται στους νέους, λαμβάνει σειρά από μέτρα με στόχο αυτός να αποτελέσει:

Αναφαίρετο δικαίωμα κάθε πολίτη, πολύ δε περισσότερο κάθε νέου

Πολύτιμο αγαθό που βελτιώνει την υγεία, δημιουργεί πνευματική και ψυχική ανάταση και προάγει την ποιότητα ζωής του ατόμου

Ελπιδοφόρο μήνυμα ειρήνης και αδελφοσύνης των λαών

Σοβαρό μέσο για την κοινωνική ολοκλήρωση του ατόμου και της κοινωνικής συνοχής.

Ο Αθλητισμός πάντοτε πολεμούσε για ν' αναγνωρισθεί σαν μια δραστηριότητα η οποία όχι μόνο προσφέρει στη διαμόρφωση ενός υγιούς οργανισμού, αλλά αποτελεσματικά συνδυάζει και την πνευματική καλλιέργεια των νέων.

Οι νέοι μας έχουν απόλυτη ανάγκη για χώρους όπου μπορούν να δημιουργήσουν κοινωνικές συναναστροφές και γι' αυτό πολλές φορές, αν δεν υπάρξει ο κατάλληλος φορέας που θα τους οδηγήσει σωστά, καταφεύγουν σε αμφίβολες λύσεις. Ο Αθλητισμός μπορεί να προσφέρει σ' αυτόν τον τομέα, γιατί η όλη διάστασή του εμπεριέχει δυνατά στοιχεία ηθικής, που μπορούν να δημιουργήσουν ισχυρές προσωπικότητες. Ακόμη, τα σωματεία παρέχουν στους νέους μας τις ευκαιρίες να ζήσουν σε ομαλές καταστάσεις και να δημιουργήσουν βαθιές, ειλικρινείς και μόνιμες φιλίες. Μπορούν ακόμα να εμπνεύσουν το πνεύμα της συνεργασίας και υπακοής στους νόμους και ν' αποκτήσουν αίσθημα ευθύνης για τα κοινά. Είναι γεγονός πως οι νέοι διακατέχονται από έντονα συναισθήματα αβεβαιότητας και αναζήτησης και κάποτε αυτά τους οδηγούν σε τραγικές λύσεις, όπως στα ναρκωτικά. Ο Αθλητισμός μπορεί στην περίπτωση αυτή να προσφέρει στον κάθε άνθρωπο τη μοναδική υπαλλακτική λύση για έντονες συγκινήσεις και εμπειρίες επιτρέποντάς τους ν' ανακαλύψουν την ατομική και ομαδική τους ταυτότητα. Επιπρόσθετα, ο Αθλητισμός αποτελεί ένα ανήσυχο και ανεξερεύνητο στοιχείο, που παρέχεται στους νέους για ανακάλυψη της πραγματικής αλήθειας, ενάντια στην ψυχολογική δυσφορία που επικρατεί ανάμεσα στους νέους μας.

Είναι απόλυτα φυσιολογικό, οι νέοι με τον ενθουσιασμό που τους διακατέχει ν' αντιδρούν συχνά απέναντι στους κανονισμούς, γιατί πράγματι η κοινωνία προσφέρει ανασταλτικά στην υπακοή παραδείγματα. Αντίθετα, ο Αθλητισμός διδάσκει το σεβασμό στους Νόμους, αλλά και στον αντίπαλο, διορθώνει τη συμπεριφορά, αποτρέπει τη βία και ενθαρρύνει την αφοσίωση, συναδέλφωση και φιλία.

Η έλλειψη κινήτρων οδηγεί τις περισσότερες φορές τη νεολαία στην καταδίκη να ζήσουν μια ζωή χωρίς ιδέες και στόχους. Ο Αθλητισμός από την άλλη είναι μια συνεχής έμπνευση, που αναζητά το ιδεώδες μέσω του έντιμου συναγωνισμού, με αντίπαλο που είναι σύντροφος στο παιχνίδι και την περιπέτεια

Αθλητική Ψυχολογία

Σχολείο, σπίτι, φροντιστήριο, σπίτι, ύπνος. Η καθημερινότητα ενός παιδιού στις μέρες μας πραγματικός εφιάλτης, τον οποίο επιβάλλει το σύγχρονο μοντέλο ζωής. Το παιδί από πολύ νωρίς μπαίνει στο στείο σύστημα εκπαίδευσης του άκρατου τεχνοκρατισμού και της εμπορευματοποίησης κάθε μορφής γνώσης, περνώντας σε δεύτερη μοίρα η παιδεία και η αγωγή κάθε τύπου.

Από τα πρώτα χρόνια της ζωής του ο νέος υιοθετεί το πρότυπο της καθιστικής ζωής πράγμα που δεν συνάδει με τη φύση κάθε νέου ανθρώπου με φρέσκο πνεύμα έτοιμο να δεχτεί παντός είδους επιρροές και επιδράσεις από το περιβάλλον του. Σαν επακόλουθο έρχεται η υποβάθμιση της φυσικής κατάστασης και της υγείας του νέου, καθώς η παχυσαρκία και τα προβλήματα της εξωτερικής εμφάνισης γίνονται όλο και πιο έντονα στην προεφηβεία και την εφηβεία. Ο νέος με μειωμένο το αίσθημα της αυτοπεποίθησης και του δυναμισμού ψάχνει επιβεβαίωση και διαφυγή σε τρόπους διασκέδασης που επιτάσσει το σύγχρονο καταναλωτικό πρότυπο ως μόδα.

Τα παραπάνω στο άρθρο αυτό μάλλον καθιστούν την καθημερινότητα ενός παιδιού ή εφήβου λίγο μαύρη έως πολύ μίζερη, μα είναι κάπως έτσι. Ένα φωτεινό παραθυράκι διαφυγής για ένα νέο ανάμεσα σε πολλά είναι ο αθλητισμός. Σε μικρή ηλικία ξεκινά

σαν παιχνίδι, αυτό οξύνει τη δημιουργικότητά του και επακολούθως το δημιουργικό του εγωισμό. Καθώς το παιδί μεγαλώνει δέχεται όλο και περισσότερες επιδράσεις στο χαρακτήρα του από τον αθλητισμό, αναπτύσσει το αίσθημα της συνεργασίας και της συλλογικότητας, ενώ παράλληλα μαθαίνει να σέβεται το συμπαίχτη του αλλά και τον αντίπαλό του. Υιοθετεί την ευγενή άμιλλα μένοντας συγκροτημένος στη χαρά της νίκης και αποδέχεται την ήττα σαν κίνητρο βελτίωσης και αυτοκριτικής.

Σιγά σιγά ο νέος αρχίζει να αντιλαμβάνεται και να κατακτά αξίες ζωής όπως η υπομονή και η επιμονή, ο κόπος και η ανταμοιβή, η χαρά και η λύπη, καθιστώντας την κοινωνικοποίησή του πιο ομαλή. Επιπλέον, μαθαίνει να θέτει στόχους υψηλούς και να κατακτά μέρος αυτών, ενώ παράλληλα αποφεύγει με δική του κρίση τις κακές επιρροές και τις καταχρήσεις που λυμαίνονται τους εφήβους.

Ένας αθλητής παραμένει αθλητής και εκτός του αγωνιστικού χώρου. Αυτό τον καθιστά καλύτερο άνθρωπο με σφαιρική μόρφωση και παιδεία, καλύτερο μαθητή, εργαζόμενο, φίλαθλο, έναν άνθρωπο που σέβεται τους γύρω του και πάνω απ' όλα τον εαυτό του.

Αθλητισμός

Ο αθλητισμός αποτελεί μία από τις σημαντικότερες διαχρονικές αξίες με μεγάλες κοινωνικές προεκτάσεις διότι απευθύνεται σε ευρύτατο κοινό κάθε ηλικίας, φύλου και κοινωνικής ή επαγγελματικής τάξεως.

Πρώτοι οι Έλληνες χρησιμοποίησαν τη σωματική άσκηση όχι μόνο ως μέσο απόκτησης σωματικής ρώμης αλλά και αρετής. Η γύμναση του σώματος στις ελληνικές πόλεις δεν ήταν ποτέ αυτοσκοπός. Ανεξάρτητα από τις πολιτειακές και κοινωνικές τους διαφορές ή τις διαφορετικές αντιλήψεις, αποτελούσε το μισό της όλης εκπαιδευτικής διαδικασίας και θεωρείτο μέσο αγωγής με πρότυπο τον ιδανικό πολίτη: γυμνασμένο στο σώμα και ολοκληρωμένο στο νου και στην ψυχή.

Η αναγκαιότητα της αθλητικής αγωγής και του αθλητικού ιδεώδους προβάλλεται ακόμη πιο έντονα σήμερα και η πολιτεία αναγνωρίζει την κορυφαία σημασία που διαδραματίζει ο Αθλητισμός στις σύγχρονες κοινωνίες. Η εξέλιξη του πολιτισμού και η ανάδειξη των ανθρωπιστικών αξιών συνδέεται άμεσα με την αύξηση της συμμετοχής των πολιτών στις αθλητικές δραστηριότητες.

Σήμερα που ο άνθρωπος έχει κορεσθεί από τα καταναλωτικά αγαθά και την καθιστική ζωή, η μόνη διέξοδος είναι ο αθλητισμός και τα σπορ γιατί βελτιώνουν την υγεία, συντείνουν στη απόκτηση δύναμης και σφριγηλότητας, προσφέρουν χαρά και ψυχαγωγία, ξεπερνούν την κοινωνική απομόνωση και συμβάλλουν στην ανάπτυξη κοινωνικών επαφών, χαρίζοντας ψυχική και κοινωνική ευεξία.

Ιδιαίτερη σημασία αποκτά η συμβολή του αθλητισμού στα παιδιά. Μέσα στην αθλητική ομάδα το παιδί βιώνει την ανάγκη της επικοινωνίας, της δημιουργίας πνεύματος συνεργασίας, της αλληλεξάρτησης και της αλληλεγγύης, ακόμη και με θυσία της προσωπικής προβολής. Μέσα στην ομάδα το παιδί μαθαίνει να υποτάσσει την ατομικότητά του για το καλό της, να νιώθει πως πέρα από ανεξάρτητο άτομο είναι μέλος της, να υπερασπίζεται όχι μόνο την ατομική του τιμή αλλά και την τιμή της ομάδας όπου ανήκει και εκπροσωπεί

Η ενασχόληση του παιδιού με την μουσική, την τέχνη, τον αθλητισμό καθώς και με το παιχνίδι είναι σημαντικά για την πολύπλευρη και ισορροπημένη ανάπτυξη του παιδιού, καθώς εκτός από γνώσεις και δεξιότητες προσφέρει στο παιδί ευκαιρίες για

αυτοεκτίμηση και κοινωνικοποίηση. Μάλιστα αυτές οι ενασχολήσεις ``λειτουργούν`` και αργότερα στη ζωή του ατόμου μέσα από τις εμπειρίες που προσφέρουν και τις συνήθειες που καλλιεργούν.

Με αυτή την έννοια οι αθλητικές δραστηριότητες υπηρετούν μεγάλο ηθικό αλλά και κοινωνικό σκοπό και προς την κατεύθυνση αυτή ούτε η φυλή, ούτε η θρησκεία ή η γλώσσα, ούτε η πολιτική τοποθέτηση ή η κοινωνική τάξη μπορούν να αποτελέσουν στοιχεία διαφορών .

Συνοψίζοντας, έχει γίνει πλέον συνείδηση σε όλους μας ότι η άθληση πρέπει να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής δραστηριότητας του σύγχρονου ανθρώπου. Είναι μέσο παιδείας που διδάσκει το σεβασμό, την αυτοπειθαρχία, τις αρχές του τίμιου αγώνα, το ομαδικό πνεύμα, τη συντροφικότητα και την καταπολέμηση του ρατσισμού.

Ο σχολικός αθλητισμός

Ο σχολικός αθλητισμός αποτελεί ένα σημαντικό κομμάτι της σχολικής ζωής, υπηρετεί τον ιδιαίτερο χώρο του μαθητικού αθλητισμού και συνδέει τη σχολική Φυσική Αγωγή με τον Αθλητισμό.

Με το σκεπτικό ότι ο μαθητής-αθλητής συγκροτεί μια ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, αυτός δικαιούται να αγωνίζεται «επί ίσους όρους» με αθλητές οι οποίοι είναι ταυτόχρονα μαθητές. Αντίστοιχη είναι η προσέγγιση στο φοιτητικό αθλητισμό, τον αθλητισμό ΑμΕΑ, τον αθλητισμό των ενόπλων δυνάμεων και τον αθλητισμό των ηλικιακών κατηγοριών. Βεβαίως η υποχρεωτικότητα της εκπαίδευσης (μέχρι τη Γ΄ τάξη γυμνασίου) συνιστά «ίσους όρους» για όλους τους αθλητές των ηλικιακών κατηγοριών μέχρι τα 15 έτη,

Ο προσανατολισμός σε μεγάλο μέρος της ελληνικής σχολικής Φυσικής Αγωγής στον αθλητισμό (με τη διδασκαλία αθλημάτων, ιδιαιτέρως των αθλοπαιδιών) ενσωματώνει «εκ των πραγμάτων» το αγωνιστικό μέρος στη διδασκαλία των αθλητικών αντικειμένων. Οι αγώνες εντός σχολικής μονάδας ή μεταξύ σχολείων εντάσσουν την εκπαιδευτική διαδικασία στις ρεαλιστικές συνθήκες του αγωνιστικού αθλητισμού. Έτσι η σχολική Φυσική Αγωγή εμπλέκεται και συνδέεται με την πραγματική διάσταση του αθλητισμού στην κοινωνία.

«Η διοργάνωση των σχολικών πρωταθλημάτων έχει σκοπό τη δημιουργία ευκαιριών για την ανάδειξη των ιδιαίτερων ικανοτήτων των μαθητών στον αθλητισμό, τη συνολική καλλιέργεια της προσωπικότητάς τους, τη συνέχιση της αθλητικής παράδοσης της χώρας μας καθώς και την εκπροσώπησή της σε διεθνείς μαθητικές αθλητικές συναντήσεις»

Οι στόχοι της διοργάνωσης σχολικών πρωταθλημάτων έχουν κατά βάση παιδαγωγικό χαρακτήρα και διακρίνονται σε ψυχοκινητικούς, συναισθηματικούς και γνωστικούς.

Ψυχοκινητικοί στόχοι:

Η καλλιέργεια και ανάδειξη των φυσικών ικανοτήτων, των κινητικών δεξιοτήτων και των ιδιαίτερων κλίσεων των μαθητών.

Συναισθηματικοί στόχοι:

Η καλλιέργεια κοινωνικών δεξιοτήτων, όπως ομαδικού πνεύματος, συνεργασίας, συμμετοχής, επικοινωνίας, αλληλοβοήθειας, αυτοεκτίμησης, αυτοπειθαρχίας και αυτοπεποίθησης.

Η διαμόρφωση αθλητικής συμπεριφοράς, με αποδοχή των κανόνων και αποφάσεων των κριτών, το σεβασμό του αντιπάλου, τη συνετή αποδοχή της ήττας ή της νίκης και το φίλαθλο πνεύμα.

Η εμπειρία θετικών συναισθημάτων, η ψυχαγωγία και η χαρά από τη συμμετοχή στον αγώνα.

Η ανάπτυξη αγωνιστικού και συναγωνιστικού πνεύματος.

Η απόκτηση εμπειριών που συνδέονται με υψηλή επίδοση και τη νίκη του καλύτερου.

Γνωστικοί στόχοι:

Η κατανόηση και αποδοχή των αξιών του αθλητισμού και του πρωταθλητισμού.

Η προτροπή για ενεργό αθλητική δράση και φυσική άσκηση.

Η ανάπτυξη κριτικής σκέψης στα αρνητικά φαινόμενα του αθλητισμού.

Η εμβάθυνση στη γνώση των κανονισμών, της στρατηγικής και της τακτικής των αθλημάτων και των αγωνισμάτων.

Αθλητικές Εγκαταστάσεις

Δυστυχώς όμως η υποχρηματοδότηση των αθλητικών εγκαταστάσεων είναι ένα πρόβλημα που απασχολεί και άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Στην Ελλάδα όμως, το πρόβλημα λαμβάνει ακραίες διαστάσεις τα τελευταία χρόνια.

«Στην πραγματικότητα τα παιδιά ψευδοαθλούνται. Οι περισσότεροι καθηγητές αδιαφορούν. Δίνουν μια μπάλα στα παιδιά και κάθονται σε μια καρέκλα και τα κοιτάζουν. Αν υπάρχει έλλειψη χρημάτων, δεν υπάρχει ούτε όρεξη ούτε η δυνατότητα να γίνει το μάθημα σωστά.

Η κολύμβηση δεν γίνεται γιατί δεν υπάρχουν οι εγκαταστάσεις. Θα πρέπει τα παιδιά να μεταφερθούν σε πισίνα ή θάλασσα και εκεί υπάρχει πρόβλημα χρόνου.

Ο στίβος δεν μπορεί να γίνει στα περισσότερα σχολεία, γιατί ο προαύλιος χώρος είναι ακατάλληλος. Υπάρχει άσφαλτος και ενέχεται μεγάλος κίνδυνος τραυματισμού των παιδιών.

Στα περισσότερα αθλήματα, ό,τι γίνεται θα πρέπει να γίνεται εκτός ωραρίου, κάτι που αναλαμβάνουν οι σύλλογοι. Στα σχολεία δεν μπορεί να γίνει καθώς υπάρχει πρόβλημα μεταφοράς των παιδιών.

Ακόμα και οι παραδοσιακοί χοροί εξαρτώνται από το φιλότιμο των καθηγητών. Υπάρχει κι εκεί έλλειψη υλικού κι ο καθηγητής θα πρέπει να βρει τη μουσική, πάνω στην οποία θα δουλέψει.

Η φυσική αγωγή πρέπει να αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο της εκπαιδευτικής διαδικασίας, καθώς παίζει (ή μπορεί να παίζει) σημαντικό παιδαγωγικό, αλλά και βιολογικό ρόλο. Γι' αυτό το λόγο δεν μπορεί να «προωθείται» ευκαιριακά, μέσω αμφιλεγόμενων και υποχρηματοδοτούμενων προγραμμάτων, αλλά πρέπει ν' αποτελεί κύριο στοιχείο της σχολικής δραστηριότητας, διότι συνδέεται:

Με τις παιδαγωγικές πλευρές του εκπαιδευτικού συστήματος

Με τις κρίσιμες ηλικιακές περιόδους διαμόρφωσης των όρων και συνθηκών υγείας των νέων, αυριανών ενηλίκων πολιτών
Με τον υγιεινό τρόπο ζωής και την ελεύθερη ώρα των νέων
Με την ανάδειξη της βιολογικής αξίας της φυσικής άσκησης
Με το μηχανισμό κοινωνικοποίησης, ψυχολογικής και ηθικής ολοκλήρωσης του ατόμου, αλλά και κοινωνικών ομάδων.

Πρέπει λοιπόν η πολιτεία να εισάγει το μάθημα της φυσικής αγωγής και στο νηπιαγωγείο με σχεδιασμό και ενιαίο πρόγραμμα, που θα γίνεται αποκλειστικά από καθηγητές φυσικής αγωγής

Έχει πλέον ωριμάσει στη συνείδηση όλων η ανάγκη να γίνει υποχρεωτικό το μάθημα της φυσικής αγωγής σε όλα τα επίπεδα από το νηπιαγωγείο μέχρι και το Λύκειο. Να υπάρξουν προγράμματα αντίστοιχα με αυτά της Ολυμπιακής παιδείας, «Καλλιπάτειρα», αγωγής υγείας που θα εμπεριέχεται σε αυτά η φιλοσοφία του αθλητισμού, ή αναγκαιότητα της φίλαθλης αγωγής και θα οδηγούν τον μαθητή από την προσχολική ηλικία στους ασφαλείς δρόμους της άθλησης και της δια βίου άσκησης.

Αναγκαίο επίσης είναι να θεσπισθεί η διδασκαλία του μαθήματος της Φυσικής Αγωγής και στα ολιγοθέσια σχολεία από καθηγητές φυσικής αγωγής, ώστε και οι μαθητές των απομακρυσμένων σχολείων να έχουν τις ίδιες ευκαιρίες με αυτούς των πολυθέσιων.

Πρέπει να αυξηθούν σε τρεις εβδομαδιαίως οι ώρες της Φυσικής Αγωγής σε όλες τις τάξεις του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου.

Αυτονόητο είναι, ότι αναφερόμαστε πάντα και σε όλες τις περιπτώσεις για διδασκαλία του μαθήματος, μόνο από καθηγητές Φυσικής Αγωγής.

Η υποδομή και οι εγκαταστάσεις για την φυσική αγωγή στα σχολεία, βρίσκονται στο έσχατο σημείο παραπέμοντας σε τριτοκοσμική χώρα. Είναι εγκληματική πράξη πλέον η κατασκευή νέων σχολικών μονάδων χωρίς κλειστό γυμναστήριο και μάλιστα με τσιμέντο ή ασφαλτόστρωση του αύλειου χώρου. Αυτή τη στιγμή μόνο το 17% των σχολικών μονάδων έχουν κλειστούς χώρους άθλησης που χρησιμοποιούνται και σαν χώροι πολλαπλών δραστηριοτήτων.

Αναγκαίο επίσης είναι να ξεκινήσει ένας σχεδιασμός για άμεση κατασκευή προκάτ κλειστών αθλητικών εγκαταστάσεων σε όσα σχολεία υπάρχει η δυνατότητα χώρου.

Απαραίτητη είναι η προμήθεια αθλητικού υλικού στα σχολεία για να μπορεί να γίνεται υποτυπωδώς το μάθημα της Φυσικής Αγωγής. Το αθλητικό υλικό πρέπει να έχει τις ποιοτικές προδιαγραφές ώστε να μην αποθαρρύνει τους μαθητές στην χρήση του κατά την άσκηση και φυσική δραστηριότητα που αναπτύσσουν μέσα στο ωρολόγιο πρόγραμμα του σχολείου.

Σημαντικό ρόλο στην ενεργοποίηση του μαθητή στο μάθημα της Φ.Α. στο σχολείο είναι η συμμετοχή του στους σχολικούς αγώνες, που έτσι όπως γίνονται σήμερα μόνο τους αθλητές - μαθητές των σωματείων ευνοεί.

Επίσης οφείλει το κράτος να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις αθλητικής ανάπτυξης μέσα στα σχολεία, αναβαθμίζοντας τα Τ.Α.Δ – Ε.Τ.Α.Δ. Άρα λοιπόν η προσπάθεια που πρέπει να κάνει η πολιτεία είναι να εξυγιάνει, να αναβαθμίσει και να ενδυναμώσει το σχολικό αθλητισμό, γιατί το σχολείο μπορεί και πρέπει να αποτελέσει την ατμομηχανή της αθλητικής ζωής του τόπου.

Με αυτόν τον επανασχεδιασμό η φυσική αγωγή δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται σαν εγκύκλιο μάθημα μέσα στο αναλυτικό πρόγραμμα των σχολικών μονάδων αλλά σαν εργαλείο που θα εισάγει στις συνειδήσεις των μαθητών την αξία της προσωπικής άσκησης, την τοποθέτηση στόχων, την ευγενή άμιλλα και την δημιουργική σημασία του ανταγωνισμού, την συνεργασία και την αναγκαιότητα της συλλογικότητας, την αξία της προσωπικής προσπάθειας, την διαχείριση της νίκης ή της ήττας με μεγαλοψυχία, μακριά από την βία, τον χουλιγκανισμό, το κυνήγι των ρεκόρ, την χρήση ουσιών και τις αντιλήψεις που θέλουν την φυσική αγωγή και τον αθλητισμό προνομιακό πεδίο κερδοσκοπίας.

Συμπεράσματα διερεύνησης

1. Οι αγώνες στην αρχαιότητα ήταν αγώνες επιτάφιοι, επικήδειοι, άμεσα συνδεδεμένοι με την κοινωνική ζωή των Ελλήνων.
2. Το αγωνιστικό πνεύμα που επικρατούσε στους αγώνες στην αρχαιότητα κρύβει έναν πλούτο εννοιών και ερμηνειών, που σχετίζονται προφανώς με τη συστηματοποίηση και δόμηση όλων εκείνων των ενεργειών, που έχουν αναπτυχθεί και καλλιεργηθεί, με το πέρασμα των χρόνων και τη συσσώρευση εμπειρίας στη μνήμη και στις κοινωνικές αναπαραστάσεις των Ελλήνων.
3. Η διαφορετικότητα και τα μηνύματα που περνάει αποτελεί τη βάση της δημιουργικής δράσης και έμπνευσης.
4. Ο αθλητισμός, είτε με τη μορφή παιχνιδιού είτε με τη μορφή άθλησης, αποτελούσε μέρος της ζωής των ανθρώπων από τους αρχαιότετους χρόνους. Στον Ελλαδικό χώρο με την ανάπτυξη των πόλεων -κρατών η άθληση είχε μεγάλη σημασία. Αποκορύφωμα της σπουδαιότητας της καλλιέργειας του σώματος ήταν η ανάπτυξη των πανελλήνιων αγώνων και κυρίως των Ολυμπιακών Αγώνων.
5. Μελετώντας το χαρακτήρα και το περιεχόμενο των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων διαπιστώνουμε ότι αυτοί είναι ένα καινούργιο δημιούργημα, εμπνευσμένο βέβαια από τους αρχαίους ομώνυμους αγώνες, αλλά με σαφείς διαφοροποιήσεις.
6. Η άθληση πρέπει να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής δραστηριότητας του σύγχρονου ανθρώπου. Είναι μέσο παιδείας που διδάσκει το σεβασμό, την αυτοπειθαρχία, τις αρχές του τίμιου αγώνα, το ομαδικό πνεύμα, τη συντροφικότητα και την καταπολέμηση του ρατσισμού.

